

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

Nu binnenkort dr. J. ED. STUMPF, geneesheer-directeur van het Binnengasthuis, wien als zoodanig reeds eervol ontslag is

Een verdienstelijk Geneesheer

verleend, zal heengaan, plaatsen wij gaarne op onze voorpagina het portret van dezen bekwamen en geachten medicus.

DE WATERVOORZIENING IN NOORD-HOLLAND

In de duinen nabij Castricum wordt een nieuwe waterleiding gelegd. 'n Werk, dat veel zorg en inspanning vereischt.

Een gedeelte van het moeilijke terrein.

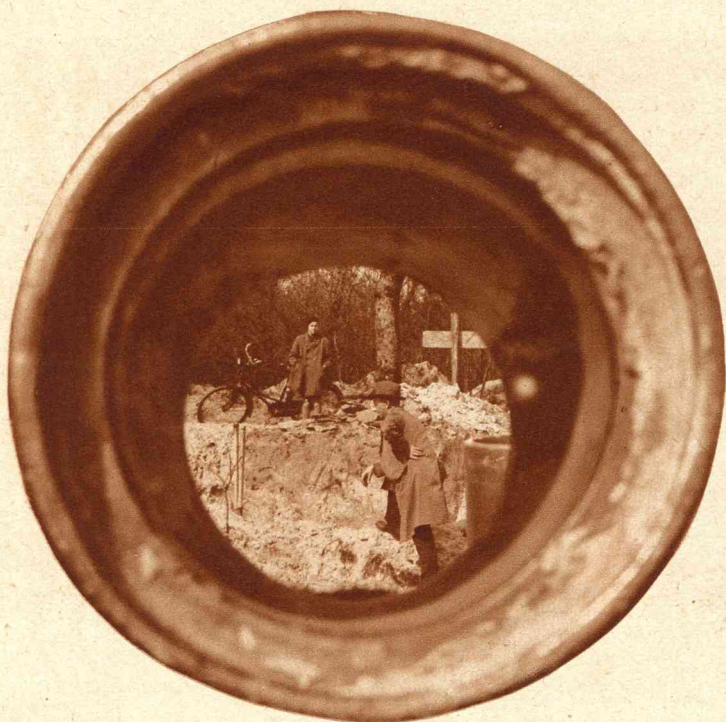

Het leggen van de buizen.

De weg voor de buizen is gereed gemaakt.

Een der leiders geeft zijn bevelen. Onze fotograaf „nam” hem eens op deze manier.

Te Warde-Kwadijk had de officieele opening van de Waterleiding plaats, welke is aangesloten bij het Prov. Waterleidingbedrijf Noord-Holland. Na de gebruikelijke toespraken opende Mej. van Oldenborgh de hoofdkraan, waarmede de gemeente van leidingwater wordt voorzien.

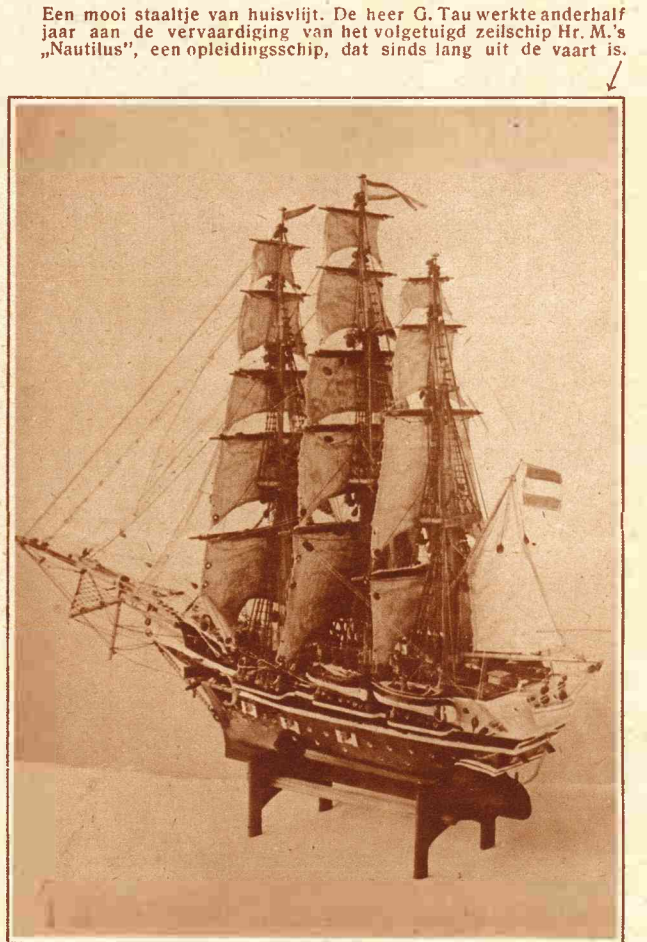

De fontein voor het Raadhuis begint te spuiten.

Burgemeester Drost overhandigt den directeur van het Waterleidingbedrijf, den heer Oldenborgh, een herinnerings-plaquette. Alle Noord-Hollandschegemeenten zijn thans aangesloten.

Een mooi staaltje van huisvlijt. De heer G. Tau werkte anderhalf jaar aan de vervaardiging van het volgetuigd zeilschip Hr. M.'s „Nautilus”, een opleidingsschip, dat sinds lang uit de vaart is.

De leerlingen van de Openbare Lagere School te Koedijk voerden met veel succes het kindertooneel „De vrolijke schoenmaker” van J. Buma op.

In de boerderij van R. Duin te Bakkum ontstond brand, waardoor het huis geheel werd verwoest en waarbij veel vee in de vlammen omkwam. Een foto van de nog rookende puinhoopen.

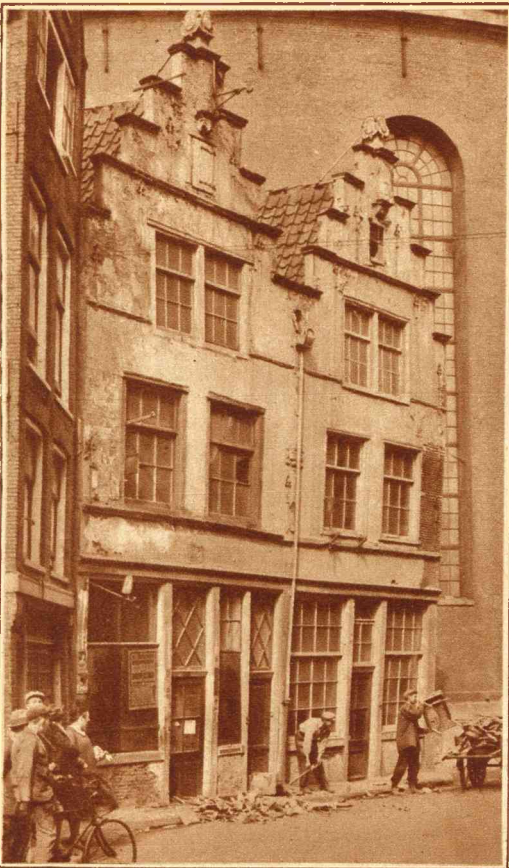
Twee paardencadavers.

Een tweetal foto's uit het Vondelpark, die bewijzen, dat de lente ook tot in de hoofdstad is doorgedrongen.

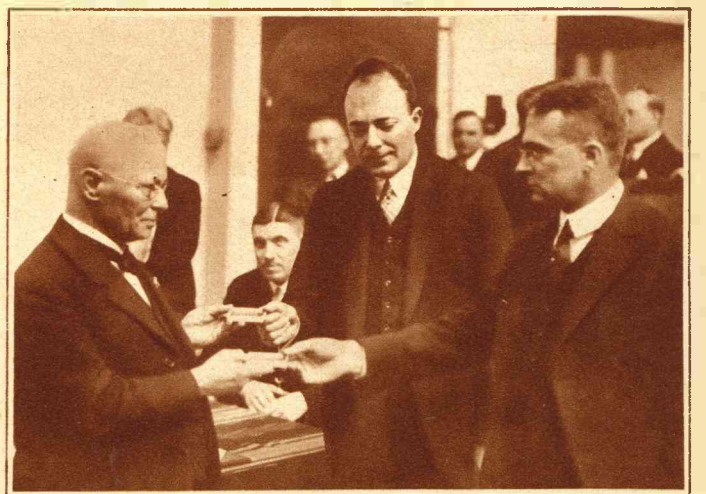
Amsterdamsch Nieuws

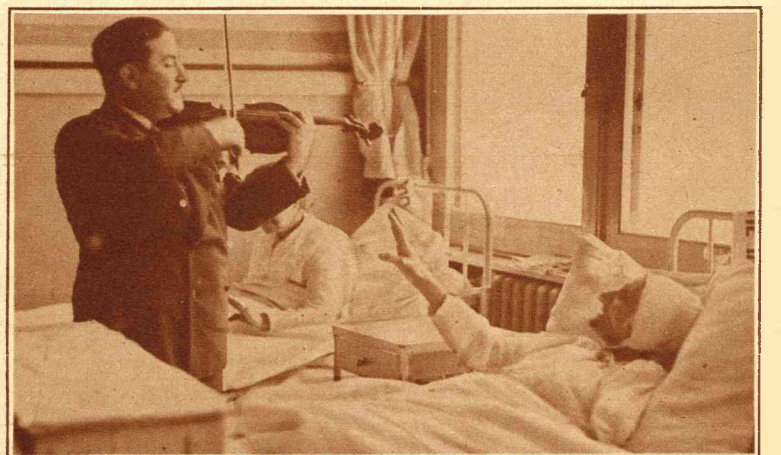
De gevierde actrice Mevrouw Theo Mann-Bouwmeester mocht haar tachtigsten verjaardag vieren.

Door de Vereeniging „Hendrick de Keyser” worden twee huisjes aan het „Kattegat”, hoek Luthersche Kerk, gerestaureerd. De mooie gevels zullen zodoende gelukkig bewaard blijven.

In de magazijnen der firma Gerzon verkochten Mevrouw de Boer—van Rijk en Willem Hunsche loten ten bate van het Tooneelistenpensioenfonds.

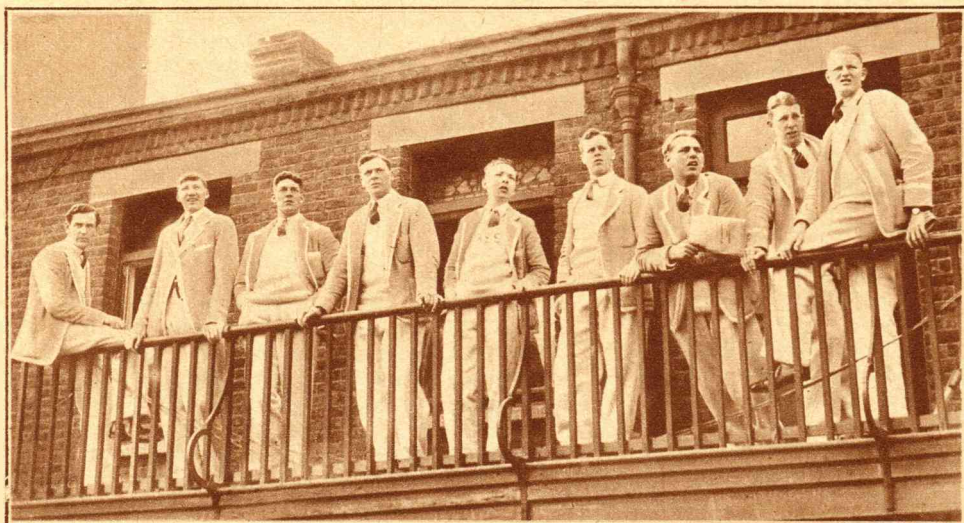
In het Wilhelminagasthuis werd door Prof. Wiersma de Ramaer-medaille uitgereikt aan de doctoren H. de Jong en H. Rumke.

Dirigent Weber vroolijkt de oudjes op!

Door de directie van het Carlton-hotel werd aan de verpleegden van de Joodsche Invalide een concert aangeboden door het bekende orkest van Marek Weber, dat juist te Amsterdam was gearriveerd.

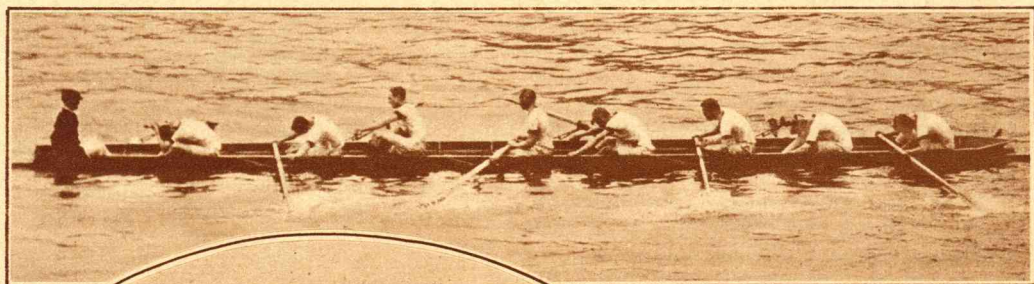

BUITENLANDSCH ALLERLEI

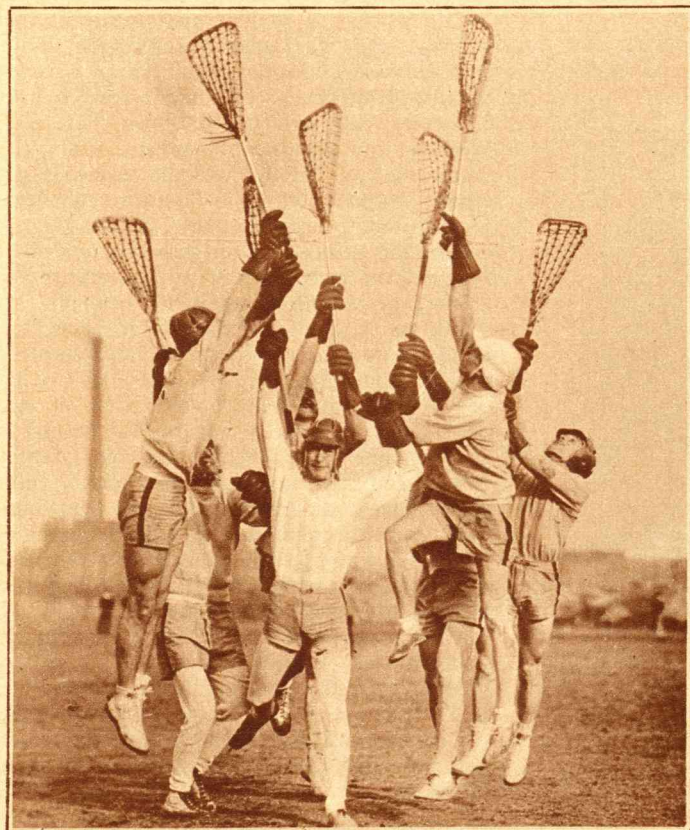
Een drietal foto's van de Cambridgeploeg, die den jaarlijkschen grooten roeiwedstrijd tegen Oxford, welke kamp de belangstelling van heel Engeland heeft, met eenige bootlengten won. Hiernaast: Op het balkon van het boothuis sloegen daags te voren de Cambridge-roeiërs met critisch oog het oefenen van hun tegenstanders gade.

De Cambridgeploeg „haalt op”.

De studenten van Cambridge hebben gewonnen!

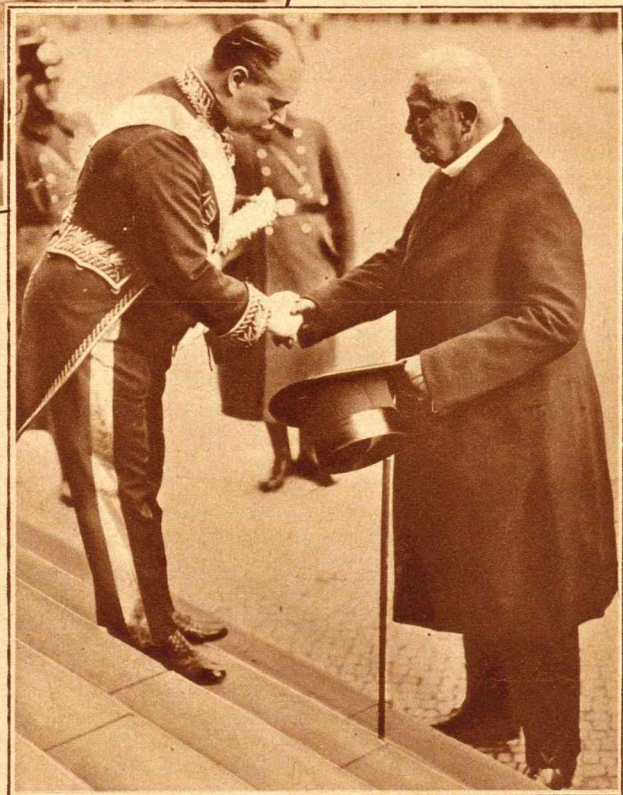

Vlindervangers? Muggenverdelgers? Nee, deze heeren beoefenen de Lacrosse-sport, een Amerikaansch spel, dat als „hockey met luchtballonnen” zou omschreven kunnen worden.

Eenige toeschouwers hadden wortel geschoten in de wilge-boomen langs de Theems.

Een aardige figuur uit den dans: „De vrouwen van Rjasan”, door de leerlingen van het „Moskouer choreographisch Staats-Technikum” uitgevoerd.

Een zin uit een dictée: „De graaf neigde diep, maar scheen niet geneigd nog dieper te nigen”. (De Zweedsche Gezant te Berlijn begroet President von Hindenburg).

Waar is mijn Vader?

Weggehaald! riep Margery uit, „denkt u dan, dat ze ontvoerd is?”

„'t Is in ieder geval mogelijk. Maar het blijft 'n raadselachtig geval. Weet u zeker, dat er geen kasten of ongebruikte kamers zijn, waar, in geval van moord, het lijk verborgen zou kunnen zijn?”

„Ik zou niet weten waar,” zei Margery, maar ik zag de gelaatsuitdrukking van Wardrop onmiddellijk veranderen. Hij zei echter niets, maar keek met gefronste wenkbrauwen naar den vloer, de handen diep in zijn jaszakken.

Op Margery begon de inspanning van den dag haar uitwerking te toonen. Ze begon zacht te huilen en met een air van eigendomsrecht, dat mij een beetje ergerde, sprak Wardrop haar aan.

„Je moet 'n poosje gaan liggen, Margery,” zei hij, en hij stak haar de hand toe om haar te sterken. „We zullen vragen of mevrouw Mellon zoolang bij tante Letitia komt, en jij moet wat gaan slapen.”

„Slapen!” zei ze minachtend, „slapen, als er zulke dingen gebeuren? Eerst vader, en nu die lieve oude tante Jane! Harry, weet jij waar mijn vader is?”

Hij zag haar aan, alsof hij de vraag had verwacht en het antwoord gereed hield.

„Ik weet, dat hij gezond en wel is, Margery. Hij was... uit de stad. Als er niet iets tusschen was gekomen, de laatste uren, zou hij vandaag thuisgekomen zijn.”

Zij haalde diep adem van verlichting.

„En tante Jane?” vroeg zij Hunter, naar de zoldertrap gaande, „u denkt, dat ze nog leeft?”

„Tenminste — zoolang we niets méér gevonden hebben,” zei hij ronduit. „Waar rook is, daar is waarschijnlijk ook vuur; waar een moord bedreven is, moet er een lijk zijn.”

Toen de twee weg waren, ging Hunter op een koffer zitten en haalde een sigaar te voorschijn, die er uit zag als een bom.

„Wat denk je er van?” vroeg ik, toen hij niet van plan scheen te spreken.

„Ik zal 'n boon worden als ik het weet,” antwoordde hij, „het is hier benauwd.”

„Het raam kan open,” veronderstelde ik. Hij ging erheen en slaagde, en toen hij terugkwam, lag er een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat. Hij ging zitten en blies een paar dikke rookwolken uit.

„Op de eerste plaats,” begon hij, „kunnen we gerust aannemen, als ze niet krankzinnig was of slaapwandelde, dat ze niet in haar nachtpon is uitgegaan, en er was niet één kleedingstuk weg. Ze is niet in een rijtuig ontvoerd, als ze ontvoerd is. Er zijn in die laan geen sporen van wielen jonger dan een week, en bovendien zeg je, dat je niets gehoord hebt.”

„Niets,” zei ik beslist.

„Dus, als ze niet met een ballon is opgestegen, want dan kwam 't er niet op aan wat ze aan had, moet ze nog hier ergens zijn. Het ligt er maar aan, hoe zwaar ze gewond was.”

„Is het zeker, dat zij gewond was?” vroeg ik. „Die afdruk van een hand, — die is niet van miss Jane.”

Ten antwoord nam Hunter mij mee naar de trap naar de plek, waar de vlek op de leuning nog zichtbaar was, duidelijk en weerzinwekkend. Hij legde zijn eigen zware hand er vlak onder op de leuning.

„Denk je eens in,” zei hij, „dat je iets heel stevig vast grijpt; wat gebeurt er dan met je hand?”

„Die verbreedt zich,” gaf ik toe, begrijpend wat hij meende.

„Kijk nu naar deze vlek. Zie je wat 'n korte vingers? 't Is een kinderhandje, bij de mijne vergeleken. De breedte komt van de drukking. Zooals je ziet, zijn de vingers naar beneden gericht. Op de een of andere manier is de inbreker, zooals we hem voorloopig maar noemen zullen, in huis gekomen. Laten we zeggen met behulp van een

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

ladder, die tegen 't raam daar bij die kast leunde.”

„Een ladder!” riep ik uit.

„Ja, er vlak onder staat een tuinladder. Nu, — hij gaat deze trap af, met een vooropgezet doel. Hij weet, dat er dingen van waarde liggen in dat muurkastje op miss Jane's kamer. Hoe komt hij daar binnen? De deur van de bovengang is ge-

Professor Priem Pruttelt.

„Ik heb ook bloemen, maar hoor je mij zoo schreeuwen?”

sloten en gegrendeld, maar de deur van de badkamer niet — en uit de badkamer kun je met een deur in de slaapkamer komen — en op die deur is geen grendel, alleen maar een slot. Dat soort slot houdt hoogstens een minuut of drie op. Miss Maitland sliep nogal licht. Toen ze wakker werd was ze te veel geschrokken om te schreeuwen; ze probeerde naar de deur te gaan, maar ze werd tegengehouden. Eindelijk ontsnapte ze langs den weg, dien de indringer gekomen was, en holde de gang door. Alle deuren waren op slot. Doodsbenauwd rent ze de zoldertrap op en wordt daar aangegepen. Dit klopt met wat miss Margery vertelt van voetstappen vooruit en achteruit.”

„'t Is afschuwelijk!” riep ik uit. „En ik zat aan den anderen kant van de gang rustig te rooken!”

„Hij nam haar weer mee de trap af, waarschijnlijk moest hij haar half sleepen. Eéns krijgt ze de leuning te pakken, en daar klemt ze zich krampachtig aan vast, waarvan het spoor achterblijft.”

„Maar waarom sleepte hij haar naar beneden?” vroeg ik verslagen. „Waarom kon hij niet pakken wat hij hebben wou en dan weggaan?”

Hunter rookte en peinsde.

„Waarschijnlijk moest ze hem den sleutel van het ijzeren deurtje geven,” meende hij. „Dien had ze weggestopt, en de tijd was kostbaar. Wisten we maar een zwart schaap van de familie, bijvoorbeeld, die wist waar de oude dames haar geld bewaarde, en die momenteel in verlegenheid zat;

die 't huis door en door kende, en die....”

„Fleming!” riep ik ontzet.

„Of zelfs onze jonge vriend, Wardrop,” zei Hunter rustig. „Hij heeft nog een uur te verantwoorden. De poging om in huis te komen kan wel opzettelijke misleiding zijn, en wie zal zeggen, of datgene, wat volgens hem uit zijn tas gestolen is, niet juist dat is, wat hij even te voren uit het kastje van miss Jane gekaapt had?”

Het duizelde mij van het pogen, de luchtige verbeelding van Hunter te volgen. Maar ons doel was, de oude dame te vinden, en hier althans stonden wij voor hetzelfde raadsel!

„Maar waar is ze dan nu!” vroeg ik. Hij peinsde. Hij was gaan zitten op de smalle trap, en wreef nadenkend met de hand langs de kin. „Half twee, zegt miss Margery, hoorde zij het lawaai; kwart vóór twee hoorde zij Wardrop aan de luiken. Hoor eens, Knox, één van beide: of het lijk van die vrouw is hier ergens in huis, of zij is de straatdeur uitgevlucht, juist vóórdat zij naar beneden ging, — en in dat geval is 't op geen stukken na te zeggen waar ze is. Was er nu nog ergens een kamer, die we niet nagezocht hebben....”

„Ik zou zoo zeggen, dat die er wel is,” zei ik, denkend aan het gezicht van Wardrop een paar minuten geleden. En juist op dat oogenblik voegde Wardrop zelf zich bij ons.

„U sprak over een ongebruikte kamer of een geheime kast, meneer Hunter,” zei hij zonder een spoor van geraaktheid, „zulke sensationele dingen hebben we hier niet, maar het is 'n oud huis, met allerlei vreemde hoeken en gaten, en onmogelijk is het niet, dat in één daarvan...” Hij zweeg en slikte. Wat Hunter ook denken mocht, wat ik zelf overigens tegen Harry Wardrop mocht hebben, op dat oogenblik kwam het voor mij vast te staan, dat hij geenerlei schuld had aan de geheimzinnige verdwijning van miss Jane.

Onze nieuwe speurtocht begon met een afgesloten en ingemuurd wijnkelder, sinds lang niet meer gebruikt, en die slechts toegankelijk was door een smal raampje in den steenen voet van het huis. De spinnewebben voor het raampje zeiden al vooruit, dat hier niets gepasseerd was, maar toch dwongen we Robert, den tuinman, er door te kruipen, ongeacht zijn protest.

„Daar is niets in, dat zeg ik u toch,” hield hij vol, met één been over den rand. „Wie weet hoe 't er is, na al die jaren. Ik ben hier al twintig jaar bij de dames Maitland, en ik heb nog nooit aan een touw in een kelder hoeven te zakken.”

Hij ging, omdat we drie tegen één waren, maar na zestig seconden was hij weer boven, met het bericht, dat de steenen even kaal waren als zijn kruin.

Wij haalden iederen koffer in de zolderkamer van zijn plaats, hoewel we begrepen, dat geen mensch ter wereld dit den nacht tevoren had kunnen doen, zonder de heele familie wakker te maken, en zoo werd het ons mogelijk een diepe kast te openen, die niets bleek te bevatten dan netjes bij elkaar gebonden nummers van stichtelijke weekbladen, van het jaar 1860 af.

Tuin en erf waren duim voor duim nagezien zonder ook maar het minste spoor op te leveren, en nu stonden wij met z'n drieën elkaar aan te kijken. De dag was bijna voorbij, en we waren precies zoo ver, als toen we begonnen. Hunter had een paar man uitgezonden door de stad en den omtrek, maar er was geenerlei bericht van hen gekomen. Miss Letitia had het wachten opgegeven en was naar bed gegaan, en daar lag ze heel rustig, zooals oude menschen dat kunnen, maar met een zachtzinnigheid, die angstig aandeed.

Om vijf uur belde Hawes mij op van het kantoor en smeekte mij bijna schreiend, terug te komen en mijn zaken te behartigen. Toen ik zei, dat ik niet kon, hoorde ik hem kreunen terwijl hij den hoorn ophing. Hawes verbeeldt zich, dat hij, door te zor-

gen voor de tijdschriften in mijn wachtkamer en door mij over te halen tot de weelde van een Turksch tapijt, mijn practijk tot den tegenwoordigen bloei heeft gebracht. Toen ik van de telefoon kwam, stond Hunter op het punt, naar de stad terug te keeren en Wardrop liep heen en weer in de hall. Opeens staakte hij deze onrustige wandeling en hield den detective op diens weg naar de deur tegen.

„Hoe is 't mogelijk!” riep hij uit, „ik heb vergeten, u naar de kast onder de zoldertrap te brengen!”

Wij snelden naar boven en Wardrop wees ons het paneel, dat opzij schoof, als hij op een knop onder het tapijt drukte. De duisternis in die kast deed griezelig aan. Ik ging een stap achteruit, terwijl Hunter een lucifer aanstreek en er in keek.

De kast was leeg.

„Ik zou er maar niet in gaan,” zei Wardrop. „Hij is in jaren niet gebruikt en 't is er zwart van 't stof. Ik heb 't hok zelf ontdekt en 't miss Jane gewezen. Ik geloof, dat miss Letitia niet eens weet, dat 't er is.”

„In jaren niet gebruikt!” herhaalde Hunter peinzend en hij keek nieuwsgierig rond. „En het is zeker lang geleden, dat u er in bent geweest, meneer Wardrop?”

„O, jaren,” zei Wardrop achteloos. „Ik verstopte er mijn contrabande in mijn jongensjaren, sigaretten en zoo. Na dien tijd ben ik er niet meer in geweest.”

Hunter nam zijn voet weg van een klein voorwerp, dat op den vloer lag, raapte het op, hield het Wardrop voor met een boosaardig lachje.

„Hier is de vulpen, die u vanmorgen verloren hebt, meneer Wardrop,” zei hij rustig.

ZEVENDE HOOFDSTUK

MARGERY

Toen Hunter, om zes uur, eindelijk vertrokken was, door een dringende boodschap naar de stad geroepen, waren we ongeveer nog even ver als vóór zijn komst. Hij kon alleen maar veronderstellingen maken en het waren ten slotte feiten, die we zochten — en miss Jane. Menige vraag evenwel, die hij had opgeworpen, hield mij in spanning.

Waarom had Wardrop gelogen om zoo'n onbelangrijk ding als een vulpen? De kast was leeg; waarom vond hij 't dan noodig te beweren, dat hij er in geen jaren in was geweest? Natuurlijk kon ik nu óók niet meer gelooven, dat hij den vorigen avond waarheid gesproken had. Als hij me toen leugens had verteld, dan had hij nog wat van me te goed voor die buil op m'n hoofd, die het me moeilijk maakte, een hoed te dragen.

Het zou voor hem een klein kunstje geweest zijn, een diefstal voor te wenden en dan zoo'n scène-tje in elkaar te zetten om de verdenking van zich af te wenden. Het was zelfs heel goed mogelijk, dat hij den inhoud van de Russisch-leeren tasch voor korten tijd in de geheime kast had verborgen. Hij gaf mij echter geen gelegenheid meer tot vragen of onderzoekingen, want hij had nog vóór Hunter het huis verlaten en eerst later, onder heel vreemde omstandigheden, zou ik hem weer ontmoeten.

Hunter had mij niet gesproken over het papier, dat hij in miss Jane's kamer uit de papiermand had geraapt, maar ik wist, dat hij zich evenzeer verbaasde als ik over het blaadje met 11 22 er op, dat hij in het muurkastje had gevonden. Het schoot mij te binnen, dat het wel de tweeëntwintigste dag van de elfde maand kon beteekenen, misschien het een of ander feit, gebeurd op een gewichtigen, lang vergeten 22en November. Maar nu was het Mei, en dat er twee strooken met hetzelfde getal gevonden waren, maakte het feit dubbel raadselachtig.

Na Hunter's vertrek ging ik terug naar de kast onder de zoldertrap, en met wat moeite kreeg ik het paneel open. De ruimte er binnen, misschien acht voet hoog aan den eenen en vier aan den anderen kant, was leeg. Er was een rij kapstokken, uit een tijd, toen het hok als kleerkast gebruikt werd, en een plank, die dik onder het stof zat.

Ik stak een nieuwen lucifer aan en bekeek de plank nauwkeurig. Er waren tal van krassen te zien in de stoflaag, maar aan één kant, scherp afgeteekend als met een liniaal, was een rechthoekige omtrek zichtbaar, nog nieuw, waarschijnlijk van een kleine doos.

Ik brandde mijn vingers aan den lucifer en liet het eind op den vloer vallen, waar het doofde in een kwijnend blauw vlammetje. Heel op het laatst echter was het, alsof het sterven wou gelijk een held, — een enkele seconde nog vlamde het helder op, en dan was het donker. Die laatste glimp echter gaf mij een ontdekking: op den vloer, in den naad tusschen twee planken, lag een klein wit bolletje. Ik had geen nieuwen lucifer nodig om te begrijpen, dat het een parel was.

Ik raapte het voorzichtig op en nam het mee naar mijn kamer. Daar, in het daglicht, zag ik, dat het een ongeregen parel was van meer dan gemiddelde grootte en meer dan gemiddelde waarde. Er viel bijna niet meer aan te twifelen: ik had een

Levensavond

*Ze ging nog maar voor halve dagen
Een paar maal naar haar werkhuis toe.
De oude oogen werden minder,
Haar oude armen werden moe!
Maar als ze thuis bleef uit haar dienstje,
Dan voelde ze zich vreemd en ziek.
Haar vingers waren krom getrokken
Van spierpijn en van rheumatiek.*

*Ze slofte schichtig door de straten,
En schrok bij ieder hard geluid.
Wanneer ze soms moest oversteken
Keek ze naar alle kanten uit.
Dan stond ze hulpeloos te wachten.
Tot men haar in bescherming nam.
Waarvoor ze wel bewaard en veilig
Weer in de goeie richting kwam.*

*Ze woonde in een eigen huisje,
Met vijf, zes gulden in de week,
En daaraan loste ze geregeld
Een stukje van de hypotheek!
Maar was ze eenmaal vijf en zestig.
Dan raakte ze in goeden doen,
Dan kreeg ze voor haar heele leven
Drie gulden ouderdomspensioen!*

*Ze was wat dankbaar en tevreden,
Dat ze 't nog zóóver had gebracht.
Zóó had ze zich d'r oude dagen
Op later leeftijd ook gedacht.
Ze kon toch immers doen en laten,
Wat of ze voor d'r eigen wou,
En wat zijn nog per slot de eischen
Van een vergeten oude vrouw!*

*Wanneer ze 's avonds bij d'r lampje
Haar welvertrouwde krantje las,
Dan voelde ze zich stil en veilig.
Omdat ze in haar huisje was,
Omdat haar leen en haar denken
Gezegend was vol diepen zin.
Dan siep ze met een dankgebedje,
En stil geboven handen in!*

KROES

der gestolen parels in handen; maar een parel bleef voor mij toch maar een parel: ik had volstrekt niet het gevoel van inspiratie, dat detectives in romans gewaar worden, als zij een belangrijk spoor ontdekken.

Ik stak een sigaar aan en lei de parel vóór me op tafel. Maar ook in den tabaksrook vond ik geen verklaring. Als Wardrop de parels had gestolen, zoo bleef ik mezelf maar afvragen, wie had dan miss Jane weggehaald?

Ik probeerde de parels te vergeten en trachtte iets te begrijpen van het verband tusschen de verdwijning van miss Jane en de afwezigheid van haar zwager. De strook papier, 11 22, moest een verbindingschakel vormen, — maar hoe? Was het een familieschandaal? Geen denken aan. Er kon niets zijn, dat een smet vormde op den onschuldigen eenvoud van het oude dametje. Waanzin? Ja, miss Jane kon een plotselinge afdwaling des geestes gehad hebben en weggelopen zijn, maar dat gaf

geen verband met Fleming, en dat moest er, wegens die strooken papier, toch zijn. Een gemeenschappelijke vijand?

Al rookend bleef ik daar een poosje over nadenken. Een bizonder boosaardige vijand kon rooven, en zelfs moorden, maar het was moeilijk aan te nemen, dat hij miss Jane met geweld had willen meenemen. Als de bloedvlekken er niet geweest waren, kon aan een kalmer verloop gedacht worden, — en dan moesten de parels heelemaal niet in acht genomen worden; hoewel steeds duidelijker bleek, dat de parels niet voorbijgezien konden worden. Op dat oogenblik echter meende ik, twee afzonderlijke gevallen te moeten onderscheiden. De een of ander, misschien Harry Wardrop, had de parels gestolen, ze verborgen in de geheime kast, en ze daar later vandaan gehaald.

Vervolgens — miss Jane Maitland moest, dacht ik, ontvoerd zijn, en gevangen gehouden worden, in de hoop op losgeld. Als ik bij het huis sporen van eenigerlei voertuig had kunnen vinden, zou ik deze veronderstelling als bewezen hebben beschouwd. Het leek mij volstrekt niet onmogelijk, dat iemand het huis was binnengedrongen, de oude dame schrik aangejaagd en zelfs licht gewond had, en haar rustig had meegenomen de voordeur uit, terwijl ik op mijn kamer voor het open raam zat te rooken, en Wardrop aan de luiken van de zijramen morrelde. De bloedsporen, de wanorde in de kamer, de open deur schenen voor deze opvatting te pleiten.

Maar — en hier zat ik vast — de dief, die een oude vrouw kwam stelen, en haar buiten in den killen Mei-nacht bracht zonder lichaamsbedekking — zonder schoenen zelfs, kon er bijna zeker van zijn, dat hij zijn onderpand verloor door longontsteking. Want herhaald onderzoek had bewezen, dat geen enkel kleedingstuk uit het huis onthrak. Zelfs de linnenkasten waren onaangeroerd; nog geen laken was er weg.

Even voor het diner maakte ik opnieuw een ronde door den tuin, en ik zocht nu speciaal naar sporen van wielen. Vlak bij het huis vond ik niets, en ik bedacht, dat zelfs de brutaalste roover niet licht tot vlak voor de deur zou rijden, om zijn buit te halen. Toen ik mijn onderzoek uitstreckte tot het ongeplaveide weggetje, dat het huis der Maitland's aan den achterkant scheidde van de naaste burens, was ik gelukkiger.

De karren van leveranciers hadden er versche sporen achtergelaten, en in 't eerst wist ik geen raad. Ik ging echter rechtaf het laantje in, en zowaar een veertig meter verder vond ik boogvormige sporen, breed en diep; daar had een auto achteruit gereden en gekeerd. Het pad was door hoge hagen gescheiden van de landgoederen aan weerszijden, en ieder huis had een eigen oprijlaantje, dat om het huis liep en eindigde waar het begon.

Er was geen reden, tenminste naar mijn begrip geen aannemelijke reden, waarom een auto daar zou stilstaan, en dat nog wel voor méér dan enkele oogenblikken. Want dat bleek uit de grootere diepte van de sporen in het zand terzijde van het pad.

Ik voelde dat ik eenige vorderingen gemaakt had: ik had ontdekt, waar de parels na den diefstal verborgen waren geweest — en hierdoor kwam Bella buiten verdenking — en ik had gevonden, tenminste dat dacht ik, langs welken weg miss Jane ontvoerd was.

Ik keerde terug langs den smallen achtervleugel van het huis, waar ik vermoedde, dat de keuken was, en andere geheimzinnige ruimten, waar alleen vrouwen en architecten mee op de hoogte zijn. Een lange galerij liep langs dien vleugel, en terwijl ik die passeerde, hoorde ik mijn naam roepen.

„Hier, in de oude wasscherij,” herhaalde Margery's stem, en ik ging terug en betrad de galerij. Heel aan het einde van den vleugel, verwaarloosd en onttakeld, stond een oud waschklok, met brandhout en gebroken meubels opgestapeld langs de kanten. De kuipen waren gevarend en stoffig, de muren beschimmeld en doorgeregend, de lucht was er muf als in leege huizen. Op den vloer, in het midden, ongelooflijk vuil en slordig, zat Margery Fleming.

„Ik dacht dat u nooit kwam,” zei ze kribbig. „Ik heb hier al een uur alleen gezeten.”

„Dat kon ik toch niet weten?” verdedigde ik mij. „Anders was ik u wat graag gezelschap komen houden.”

(Wordt voortgezet)

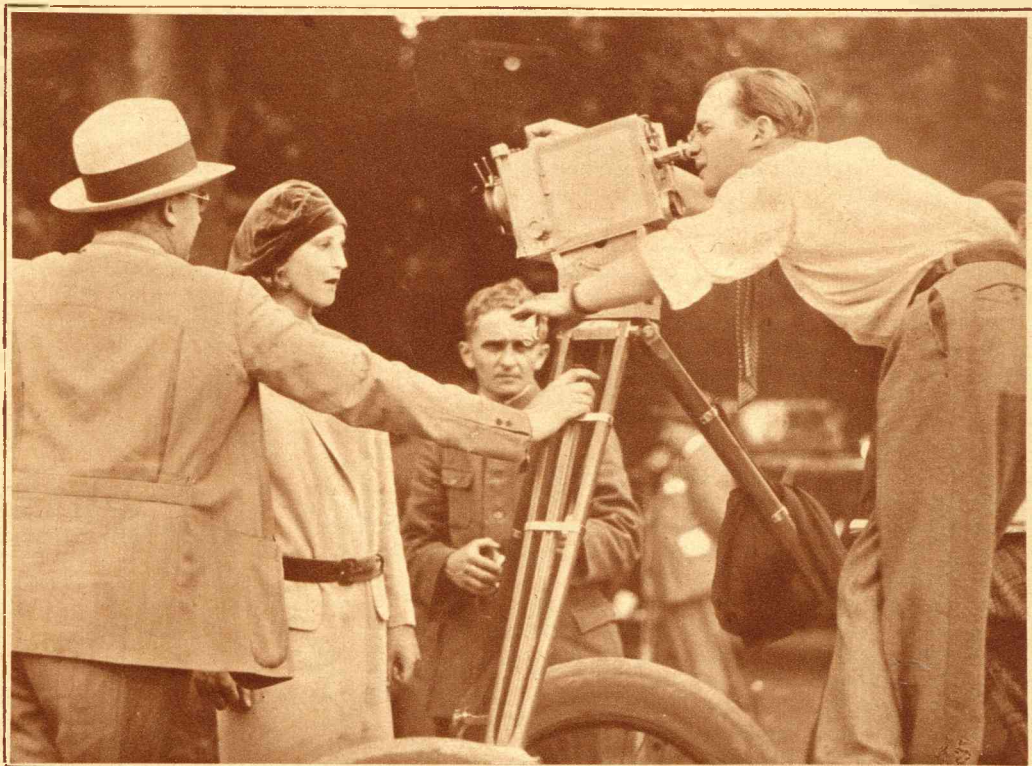

BENT U GESCHIKT VOOR DE SPREKENDE FILM?

Twee gelaatsstudies.

„Zoo moet u kijken”, zegt de
regisseur tot Colleen Moore.

De regisseur oordeelt of het gelaat „photogeniek” is.

Sinds de Amerikaansche en Europeesche film-industrie bij voorkeur „spreekende” films schijnen te gaan vervaardigen, is het uitkiezen van film-artisten nog moeilijker geworden dan het voordien reeds was. Kwam het er voor de „zwijgende” film hoofdzakelijk op aan, een gezicht, beweeglijk en vol uitdrukking te bezitten, waarbij er dan voornamelijk op werd gelet of het van alle zijden genoeg photographische „mogelijkheden” bood, thans zijn deze eigenschappen in het geheel niet meer toe-reikend om iemand geschikt te verklaren voor de spreekende film. Niet meer het gezicht, hoe lief-tallig, of hoe interessant ook, noch een goed getraind lichaam, of een slanke figuur, zelfs niet een groot dramatisch of komisch talent kunnen voldoende zijn om de toeschouwers te boeien, neen, op het oogenblik wordt naar een volmaakte stemtech-niek op de allereerste plaats gevraagd.

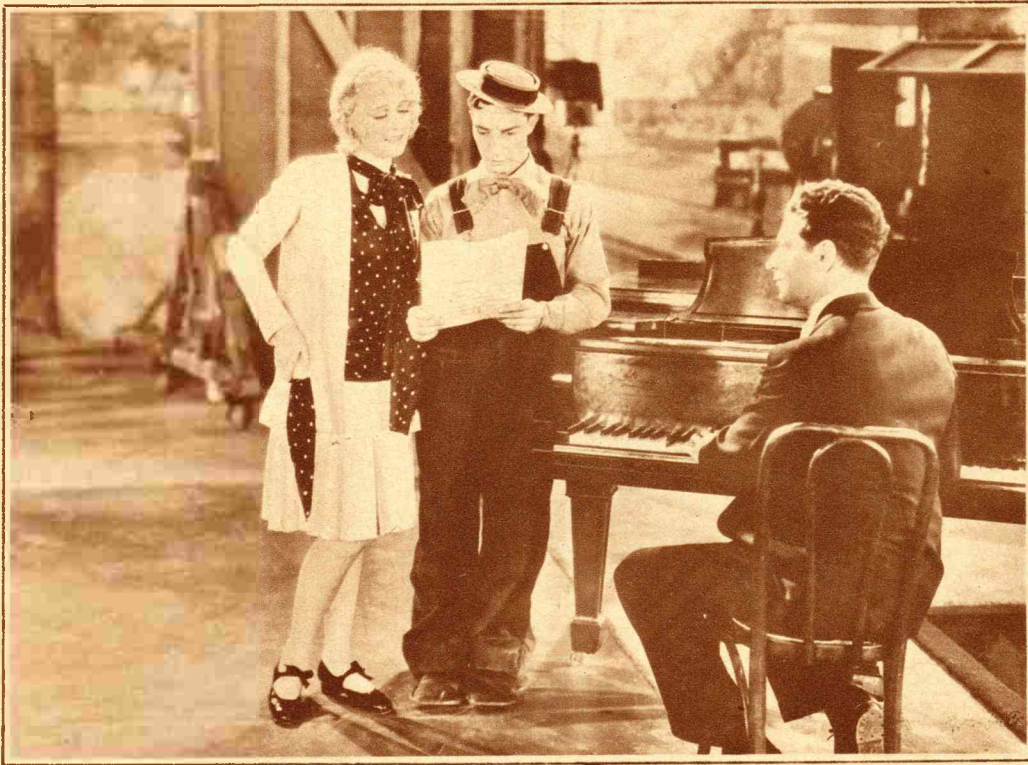
De toekomstige filmster zal moeten kunnen bewijzen, dat zij in haar stemgeluid die toonhoogten kan brengen, welke in overeenstemming zijn met de scène, met mimiek en geste. De innerlijke gevoelens zal zij op overtuigende wijze tot uiting moeten brengen en in de microfoon moeten uitspreken.

Hiermede is niet gezegd, dat de kunst van het spreken gewichtiger is dan die van het spelen, want de aspirant-filmberoemdheid heeft behalve kundigheid in het spreken ook de bekwaamheden,

Luisterend naar haar eigen stem.

Buster Keaton en Anita Page bestudeeren in de studio hun „partij“.

Lien Deyers legt een spreekproef af.

spelproef genomen. Deze bestaat gewoonlijk hierin, dat de persoon in kwestie een gewoon scènetje uit het dagelijksch leven krijgt te spelen; eerst zwijgend, daarna hetzelfde met geluid.

Vallen de beide hiervan opgenomen films naar wensch uit, dan moet de beginnening nog toonen, dat zij tegelijk spreken en spelen kan. Daartoe worden de benodigde apparaten gelijktijdig in werking gesteld.

Daarna wordt eerst een definitief oordeel geveld.

Uit 't bovenstaande blijkt wel voldoende, dat de moeilijkheden, die een filmartiest bij de sprekende film heeft te overwinnen, heel wat grootter zijn dan bij de zwijgende. Slechtszeerenkelen kunnen aan de gestelde opgaven voldoen.

Het publiek zal dan ook spoedig leeren de ware kunstenaars van de menschen, die „wel talent“ hebben, te onderscheiden.

En dat kan de filmkunst niet anders dan ten goede komen.

„Proefdraaien“. In bijzijn van speelster en regisseur wordt een eerste uitvoering van de nieuwe film gegeven.

welke aan de „oude“ artisten werden gesteld, noodig. Doch zij kan deze laatsten niet productief maken, indien zij de eerste mist.

Een groote moeilijkheid is er bovendien gelegen in het feit, dat de microfoon het helderste en meest geschoolde stemgeluid geheel anders, ja zelfs valsch weergeeft. Het is een meer dan eens waargenomen feit, dat artisten van de zwijgende film en van het tooneel volkomen ongeschikt zijn voor de sprekende film. Het zal duidelijk zijn, dat het zoodoende van te voren vrijwel onmogelijk is, iemand te voorspellen, of hij (of zij) kans heeft bij de sprekende film te worden aangenomen.

De regisseurs zijn verplicht steeds nieuwe proeven te nemen met allerlei personen. Over het algemeen geven zij de voorkeur aan degenen, die èn niet bij de zwijgende film èn niet aan het tooneel zijn werkzaam geweest, aan geheel nieuwe krachten dus. Deze experimenten kosten veel geld en veel tijd en zijn steeds een groot risico.

Is eenmaal komen vast te staan, dat de candidaat voldoende eigenschappen van gelaat en spel heeft, dan wordt overgegaan tot de stemkeuring.

Is deze door middel van een grammofoonplaat opgenomen en geschikt geoordeeld, dan wordt een

De droom vervuld: het contract wordt geteekend.

MAALTIJD VAN DE OFFICIEREN VAN

Frans Hals, de schilder bij uitnemendheid van de overvloedige en luidruchtige „Officiersmaaltijden”, heeft in dit doek, dat in het Haarlemsch museum van zijn naam te bezichtigen valt, wederom volop gelegenheid gehad zijn meesterlijk talent, karakteristieke koppen uit te beelden, te toonen. De zwierige dracht en de zelfbewuste, bijna

uitdagende, houding van de officieren, het hondje, links onderaan, de Schutterij van

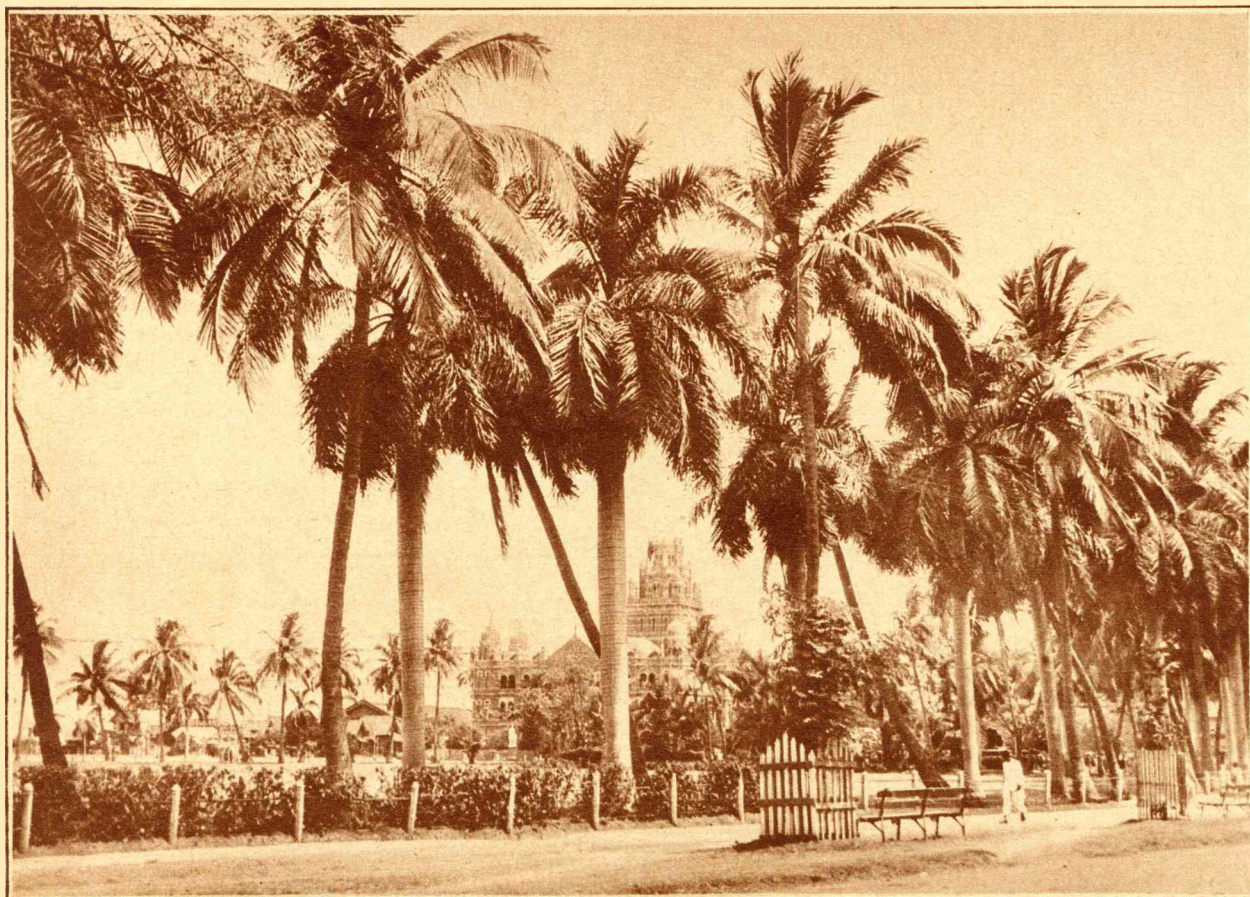

EREN VAN DEN CLOVENIERSDOELEN

den", heeft in dit
enheid gehad zijn
zelfbewuste, bijna

uitdagende, houding der bevelhebbers vormen wel een sterke tegenstelling met het kleine, schuchtere en peinzende
hondje, links op den voorgrond. Het schilderij werd vervaardigd naar aanleiding van den uittocht der Haarlemsche
Schutterij naar Bergen en Hasselt, op 18 October 1622, onder bevel van den kolonel, burgemeester Willem Voogt,

De Hornby Road, de geliefde wandelweg van Bombay.

Uit het land van Gandhi

Heel de wereld volgt met gespannen belangstelling het verloop van den strijd, dien de Britsch-Indische bevolking, onder leiding van den Mahatma („heilige man“) Gandhi, voert tegen de Engelsche heerschappij, bijzonder tegen de belasting op het zout. Wij brengen deze week eenige interessante foto's van land en volk, waarvoor onze lezers thans ongetwijfeld veel belangstelling zullen hebben

zei hij plotseling, op Duval's zak wijzend. Tegelijkertijd haalde hij met een pijlsnelle beweging een dolk te voorschijn. „Met dit wapen heb ik al minstens vijftig menschen naar betere oorden gezonden!“

Zijn gillende lach deed Duval het bloed in de aderen stollen. In de oogen van den man lag nu een waanzinnige gloed, zijn handen trilden van emotie. Duval was angstig naar den hoek van den coupé geschoven. Als een bliksemstraal drong het tot hem door, dat de man tegenover hem *krankzinnig* was. Want even plotseling als de uitbarsting gekomen was, even vlug was er een reactie ingetreden: groote zweedrop-pelen parelden op het hoofd van den zonderlingen passagier, schichtig dwaalden zijn oogen nu door den coupé, zijn mond was half open, wat de bête uitdrukking van zijn gezicht nog meer deed uitkomen. Nu en dan grinnikte de man zacht in zichzelf, terwijl hij zijn gezicht in allerlei grimassen vertrok.

Dan wendde hij zich opnieuw tot Duval, doch thans half-vertrouwelijk, zonder vijandigheid in zijn houding:

„Ik ben een wetenschappelijk moordenaar,“ zei hij, en er was een geheimzinnige intonatie

EEN EMOTIONNEEL REISJE

In pijlsnelle vaart snorde de Parijsche Expres voort; de gloeiende oogen van de locomotief verlichtten het avond-donkere landschap langs de spoorbaan en tooverden er grillige figuren. Nu en dan vloog het ijzeren monster met donderend geraas een klein stationnetje voorbij, terwijl een gillend gefluit van de locomotief de stille rust der kleine dorpjes verstoorte.

Gaston Duval dommelde in een hoekje van zijn coupé. Hij was op weg naar Parijs en zou op één der tussenstations zijn vriend René Morel ontmoeten, met wien hij de reis naar Parijs zou voortzetten. Doch daar het nog een uur zou duren, voor men dit tussenstation zou bereikt hebben, soesde hij rustig voort, nu en dan opschrikkend, als de trein een scherpe bocht moest maken en hij daardoor onzacht met den zijwand van den coupé in aanraking kwam.

Plotseling werd Gaston Duval, ondanks zijn slaperigheid, zich van een zeer onaangenaam gevoel bewust. Een rilling voer hem door de leden en langzaam opende hij de oogen. In den coupé was slechts één medepassagier aanwezig. Vaag herinnerde Duval zich, dat de man ongeveer een kwartier geleden was ingestapt, een feit, waaraan hij door zijn slaperigen toestand geen aandacht had geschonken. Van onder zijn half-gesloten oogleden keek Duval den man aan: *deze fixeerte hem sterk* en in zijn loerende oogen lag een stekende, vijandige uitdrukking!

Weer rilde Duval en zijn slaperigheid maakte plaats voor een gevoel van angst, een gevoel, dat hem een groot gevaar dreigde! Hij sperde zijn oogen nu wijd open en keek den man tegenover hem recht in het gelaat. Als onwillig sloeg deze even de oogen neer, om onmiddellijk daarna op zijn beurt van tusschen zijn halfdichte oogleden naar Duval te gluren. Een valsch trekje was om zijn mond, waarvan de bovenlip door een zwaren borstelingen knevel bedekt was.

Even schoot met schrik de gedachte door Duval's hoofd, dat het de beruchte treinroover Clément Vautel wel eens zou kunnen zijn, die er zijn specialiteit van maakte, reizigers, die zich alleen in een coupé bevonden, te berooven,

DOOR J. P. BALJÉ

en er zelfs niet voor terugdeinsde, het mes, of de revolver te gebruiken, als zijn slachtoffer zich te weer stelde. Doch direct verwierp hij dat idee. De man tegenover hem maakte zeer zeker geen betrouwbaren indruk, maar met Vautel had hij toch niets gemeen. Tallooze malen was Vautel's portret door de politie in de dagbladen gepubliceerd, en Duval's vrienden hadden hem zelfs een paar keer ermee geplaagd, dat hijzelf een lichte gelijk-nis met den beruchten schurk vertoonde. Terwijl zijn vis-à-vis een man was, minstens een hoofd grooter dan hij, met grove, haast bête gelaats-trekken en in niets op Vautel gelijkend.

Toch scheen de kerel weinig goeds in den zin te hebben, want zijn blik bleef steeds op Duval gericht. Deze had ongemerkt zijn rechterhand in den zak gestoken en omklemde nu met kracht zijn boksbeugel. Mocht de man hem aanvallen, dan zou hij zijn huid duur verkoopen.

Een breede grijns verscheen op 's mans gelaat:

„Daar zou ik bij mij maar niet mee beginnen!“

Het aantal Britsch-Indische emigranten is ieder jaar nog zeer hoog. Hier ziet men een groep aan boord van een schip, dat hen naar het nieuwe vaderland, Australië, zal brengen.

Indische straatmuzikanten, met trommels en fluiten uitgerust, geven een uitvoering in een der talloze arme dorpen.

in zijn stem. „Als ik dood, doe ik dat volgens de regelen der kunst. Nooit zal ik in het wilde weg een stoot toebrengen. Dat is het werk van beroeps-moordenaars, van stumpers en beginnelingen. *Ik heb mijn werk lief!* Als ik u straks dood, dan mag ik geen fouten maken. U moet binnen een minuut zijn doodgebloed! Dat is voor u het prettigste!” En weer gierde zijn lach door den coupé.

Duval voelde het koude angstzweet langs zijn rug lopen. Het duurde nog minstens een kwartier, eer het volgende station bereikt zou zijn, het station, waar hij zijn vriend zou ontmoeten. Doch de gek maakte geen aanstalten, om zijn bloedige voornemens uit te voeren. Misschien was er nog een kansje, dat hij aan het dreigende gevaar zou ontsnappen. Vijftien minuten moest hij trachten de aandacht van den gek van zichzelf af te wenden.

„Hebt u nooit den moordenaar Vautel ontmoet?” vroeg Duval met een stem, die hemzelf vreemd in de ooren klonk, toonloos en schor als ze was.

De gek kromp ineen, het trillen van zijn handen werd erger, zijn gezicht verstarde in een angstigen grijns.

„Vautel!” fluisterde hij en steeds meer schoof hij naar den anderen kant. „Ken je Vautel?” gilte hij dan, Duval scherp fixeerende.

Snel gingen Duval's gedachten. De man scheen angst voor Vautel te hebben, mogelijk kon hij hem met dien naam ontzag inboezemen. Als hij hem in bedwang kon houden tot het volgend station, was hij gered.

„Of ik Vautel ken?” antwoordde hij en hij poogde zijn stem vastheid te geven. „Ik ken hem als mezelf!” En hij stiet een kort, zenuwachtig lachje uit.

Ontzetting stond in de oogen van den gek. De naam Vautel scheen op hem een magischen invloed te hebben. Hij zweeg en bleef schuw naar Duval loeren. Minutenlang staarden zij elkaar aan, iedere beweging bespiedend. Nu en dan gleden hun blikken naar buiten, om ze dan direct weer terug te wenden.

Langzamerhand minderde de trein vaart en Duval's hart begon weer sneller te kloppen. Dadelijk zou de trein stilstaan en daar hij met zijn vriend had afgesproken, in één der voorste coupé's plaats te zullen nemen, zou deze het compartiment vlug genoeg gevonden hebben. Met hun beiden zouden ze den gek wel kunnen overmeesteren. Want den coupé verlaten durfde Duval niet. Nog altijd had de krankzinnige den dolk in de hand. Als hij een beweging maakte,

zou de kerel vermoedelijk toestooten!

De remmen knarsten en met een schok stond de trein stil. Doodstil bleven de beide mannen zitten, elkaar niet uit het oog verliezend. De seconden schenen voor Duval uren te duren. Eindelijk werd het portier opengerukt en met een zucht van verlichting zag hij zijn vriend instappen.

„Hallo, Gaston!” begroette deze Duval. „Wat zit jij betoeterd te kijken.” Dan zich omwendend om zijn bagage in het net te deponeren,

„Nambia”, zuster van den Indischen dichter Saronigi Naidu, en gedurende zes jaren belast met onderwijs in de Engelsche taal aan de Berlijnsche Universiteit, is in haar vaderland teruggekeerd.

De Jain tempel, een der machtigste monumenten van den Boedistischen godsdienst, te Calcutta.

ziet hij Duval's zonderlingen mede-passagier. „Hé, Pierre, dat is een ware verrassing. Wat doe jij in deze streken?” roept hij verbaasd uit. „Hebben de heeren al kennis gemaakt? Sjonge, wie zou dat gedacht hebben, dat ik zoo laat op den avond nog twee vrienden zou ontmoeten! Vertel eens op, hebben jullie een prettige reis gehad?”

Even nog heerschte er een diepe stilte in den coupé, dan drukten de beide mannen hun vriend onstuimig de hand.

En als de trein weer aan het rollen is, vertellen zij hun vriend, hoe zij *elkaar* van moorddadige plannen verdacht hebben, hoe Duval door zijn mede-passagier, dank zij zijn noodlottige gelijkenis met Vautel, voor dien gruwelijken misdadiger werd gehouden, om welke reden de ander zich gek hield, om zoodoende te trachten, den gewaanden moordenaar schrik in te boezemen, en hem van zijn bloeddorstige plannen te doen afzien!

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Dat," antwoordde Borden met rustige waardigheid, „is waar."

„Genadige hemel! Tegen een misdadiger?" „Een oogenblikje, Jonas, alsjeblieft. De jongen is geen misdadiger. Hij is het nooit geweest. Hij ging naar de gevangenis voor een misdaad, die hij niet begaan had —"

„Juist. Jong en vatbaar voor indrukken — en verbitterd jegens de samenleving. En hoe is het hem sindsdien gegaan: hij heeft drie van de belangrijkste jaren van zijn leven doorgebracht in den omgang met misdadigers en hun filosofie in zich opgenomen. Dat is de reden, waarom hij zich niet op zijn plaats voelt in jouw huis; dat is de reden, waarom al die zachtheid en toegevendheid hem krenkt inplaats van steunt. Ik kan wel iets vermoeden van wat de jongen heeft doorgemaakt en ik heb ontzaglijk met hem te doen. Maar dat verandert niets aan de zaak, Borden, je geeft je af met een misdadig type."

„En wiens schuld is dat?"

„Niemand's schuld. Je dacht, dat hij schuldig was. Je had genoeg plichtsgevoel, om alle persoonlijke gevoelens opzij te zetten en je medewerking te verleenen bij een vervolging, die je meende, dat rechtvaardig was —"

„En mag ik dan niet evenveel plichtsbeseft hebben bij mijn pogingen om het onrecht te herstellen?"

„Och! Drommels! Je had advocaat moeten worden — geen zakenman! Ik wensch je veel geluk met den jongen."

„Daar ben ik blij om, Jonas, want ik heb je instemming nodig bij iets, dat ik wil voorstellen te doen."

„Eh?" Merriwether's minzaamheid vloeide weer onheilsPELLend-zalvend over hem neer.

„Wat?"

„Bob Terry's voornaamste behoefte is momenteel een vaste werkkring. Regelmatig dagelijksch werk — voor een salaris. Hij was employé van deze maatschappij, toen we hem naar de gevangenis zonden, en nu vind ik —"

„— dat hij bij ons terug moet komen?"

„Ja."

Merriwether's oogen werden spleten. „Dat kan in orde komen, Peter. Maar, natuurlijk, in een zeer ondergeschikte positie."

Peter Borden stond op en zag zijn directeur vast in de oogen.

„Dat zal niet voldoende zijn, Jonas."

„Waarom niet?"

„Je vergat, dat deze maatschappij verantwoordelijk is voor wat er met Bob Terry gebeurd is. Het is mijn plan, hem het salaris aan te bieden, dat hij dit jaar verdiend hebben, wanneer hij bij ons gebleven was, wat hij zeer zeker zou hebben gedaan. En hem dan zoo snel mogelijk te laten opklommen, totdat hij de positie inneemt, die gewoonlijk samengaat met zoo'n salaris."

Merriwether lachte zachtjes. „Ik vrees, dat het niet zal gaan, Peter. Zulke experimenten komen de betreffende philanthropen gewoonlijk duur te staan. Zoo'n positie als jij er een op 't oog hebt, is er een van verantwoordelijkheid en financiële betrouwbaarheid. Ik zou den jongen liever een geschenk in contanten geven."

„Hij heeft geen geld nodig. Hij heeft werk nodig, en wij zijn hem dat verschuldigd."

„Nonsens! Dat jij nu zoo miserabel veel „plichtsbeseft" hebt, is nog geen reden, waarom onze maatschappij die risico zou moeten loopen. En verder —"

De stem van Peter Borden was zoo scherp als een mes.

„Ik ben uitvoerend onder-directeur van deze

maatschappij, Jonas. Wat ik van plan ben, zal ik doorzetten. Ik zeg, dat ik Bob Terry juist het soort van positie zal aanbieden, dat ik zoojuist omschreven heb. Indien ik te eeniger tijd mijn bevoegdheid te buiten ga en de raad van commissarissen het wenscht — dan dien ik onmiddellijk mijn ontslag bij je in. Is dat duidelijk?"

Horace Lambert's stem viel in, opgewekt en goedmoedig.

„Gaan jullie nu niet kibbelen, zeg! Ik voor mij vind, dat jullie een heeleboel drukte maakt over niets, terwijl we een paar werkelijk belangrijke kwesties te behandelen hebben. Mijn meening — en ik geloof, dat ik gerust kan spreken uit naam van de overigen — is, dat Peter altijd veel te scrupuleus is geweest. Maar ik vind óók, dat die eigenschap evenveel lichtpunten als schaduwzijden heeft. Het feit blijft, dat hij deze maatschappij uit haar toestand van verval en schijnbaar onvermijdelijk bankroet heeft omhooggewerkt tot wat ze nu is: een van de belangrijkste factoren in het industrieel schema van dit district. En daarom stel ik voor, dat hem, als naar gewoonte, de vrije hand wordt gelaten bij al wat hij wenscht te doen."

Een korte, breedgeschouderde, gemoedelijke man, die aan een hoek van de tafel zat, maakte een lacherige opmerking: „Peter doet 't in ieder geval, Jonas."

Merriwether wist, dat hij verslagen was. Het koude licht bleef in zijn oogen, maar hij zag zich genoodzaakt, te glimlachen.

„Ik gaf raad — geen bevel, Peter."

„Dank je, Jonas."

„En natuurlijk moet je niet beginnen met te

praten over ontslagnemen. Ik houd het experiment voor een zothed, maar wanneer je erbij blijft —"

„Dat doe ik."

„Laten we dit dan als afgehandeld beschouwen en overgaan tot de zakelijke besprekingen." Het was Lambert, die sprak. „Wij hebben een financiële kwestie te bespreken, en een danig gewichtige. Heb je je gegevens meegebracht, Borden?"

„Zeker." De onder-directeur opende zijn actentasch en nam er een bundeltje keurig-getypte bladzijden uit. „Ik heb deze gegevens zorgvuldig voorbereid en indien je wenscht —"

„Neen, lees maar niet voor. Geef ons 'n overzicht."

Borden keek vragend de tafel langs. „Is dat voldoende?"

„Vooruit maar!" commandeerde de man met het ronde gezicht.

„In 't kort dan, heeren — deze maatschappij is opgebouwd uit niets, in het aangezicht van een zeer scherpe concurrentie. Wij zijn klaar om onzen nieuwen bouw te betrekken — een nieuwbouw, die noodzakelijk was, als we onze expansie willen voortzetten. Het bouwen van die nieuwe uitbreidings-perceelen heeft vertraging ondervonden ten gevolge van een staking, die zoowel ons als den aannemer in een delicate positie brengt. Callahan heeft zijn kaarten open op tafel gelegd. Hij zegt me, dat, indien we hem noodzaken, de in het contract vastgestelde boete bij niet-aflevering van het gebouw op den overeengekomen datum te betalen, hij gedwongen zal zijn, faillissement aan te vragen. Dat zou ons voldoende kunnen verschaffen, maar zeker geen voordeel. Nu is mijn voorstel, dat we trachten, onze belangen met die van Callahan te vereenigen, de regeling van zijn conflict te financieren op de basis, die de stakers eischen, zelf het verschil bij te passen en den bouw zoo spoedig mogelijk te doen voltooien."

„En hoeveel zal ons dat kosten?"

„Tenslotte weinig of niets. Het zal echter ongeveer een kwart miljoen dollars vorderen in de eerste drie maanden. En mogelijk moeten we daarna nog wat meer opnemen."

„En waar moeten we dat geld vandaan halen?"

„Het is aan u, heeren, dat te overwegen. Binnen twee jaren zullen we er trouwens de vruchten van plukken. In het andere geval zal er een stilstand in onze productie komen en we zullen moeten procederen over de vertraagde uitvoering van orders, die we hebben aangenomen op de basis van onze stijgende capaciteit. Als we het geld opnemen —"

„We hebben ons crediet bij de banken uitgeput. Ze hebben ons tot den laatsten cent al het mogelijke geleend om deze nieuwe gebouwen te financieren."

„Dat weet ik. En daar dit vrijwel een gesloten corporatie is, en daarom niet altijd strikt officieel te werk behoeft te gaan, is het mijn voorstel, dat wij, als particulieren, de maatschappij geld leenen voor — laten we zeggen — twee jaar."

„Hoe?"

„Verhandelbare obligaties. Sommigen van ons bezitten bijvoorbeeld Liberty-obligaties tot een bedrag van belangrijk meer dan een kwart miljoen dollars in totaal. Verondersteld dus, dat deze crisis op geen andere wijze kan worden afgewend, leenen we die obligaties aan de maatschappij zonder

Hoekje aan de Lijnbaansgracht te Amsterdam, naar een tekening van C. Koer.

No. 9

interest. We kunnen er de nominale waarde op leenen bij de bank en zoo aan het geld komen, dat we nodig hebben om ernstiger complicaties te voorkomen. Mijn voorstel is dus, het gebouw te voltooien en ons zoo snel mogelijk op groote productie toe te leggen. Er is natuurlijk een kans, dat deze maatregel overbodig zal blijken. Callahan is niet heelemaal pessimistisch. Maar we moeten ons voorbereid houden —"

Lambert viel hem in de rede. „Ik ben er vóór. Er bestaat geen verdeling van fondsen naar buiten in de corporatie, en wat ons betreft, wij hebben elkaar ons leven lang gekend. Wat binnen de maatschappij omgaat, zijn onze eigen zaken — en dat behoeft niet geregeld te worden door algemeene industrie-wetten. We riskeeren practisch niets en koopen volstrekte veiligheid voor een redelijken prijs. Ik stem vóór."

„Ik ook!" riepen twee anderen tegelijk.

Borden hief afwerend zijn hand op. „Er is geen reden tot overhaasting. Ik wensch alleen maar de situatie uiteen te zetten en uw meening te hooren. Indien u het allen met mijn voorstel eens zijt, weet ik, welke maatregelen ik eventueel kan nemen. Misschien is het in het geheel niet nodig; maar het is ook mogelijk, dat we het geld plotseling nodig hebben om ons crediet te herstellen. Is het aangenomen?"

Zij knikten allen. „Het ziet er naar uit, alsof dit de eenige uitweg is," merkte Merriwether op. „Ik kan momenteel 'n waarde van honderdduizend dollars uittrekken."

„Goed. En jij, Horace?"

„Veertig."

„Ik kan er veertig aan toevoegen," zei Borden.

„En jij, Jim?"

Tien minuten later werden de zware stoelen achteruit geschoven. Maar toen de anderen weggingen, bleef Jonas Merriwether dralen. Hij legde zijn hand op Borden's arm.

„Ik heb een onvoorwaardelijk vertrouwen in je zakelijk beleid, Peter," zei hij, „maar ik heb een zwaar hoofd in die Bob-Terry-geschiedenis."

„Dat is niet nodig, Jonas. De jongen verdient het oprechtste medelijden."

„Dat geef ik toe. Maar hij heeft uitsluitend omgang gehad met bandieten, drie jaar lang. En hij is een mensch. Vergeet dat niet, Peter. Hij is een mensch."

„Groote God! Jonas — dat is juist, wat ik tracht, niet te vergeten; kun je dat dan niet begrijpen?"

„Ja," antwoordde de directeur, „dat kan ik. Beter, misschien, dan jij."

TWAALFDE HOOFDSTUK

Tot tweemaal toe liep Lois langs Bob's deur. Tot tweemaal toe bleef ze stilstaan en hief haar hand op om aan te kloppen. En tot tweemaal toe joeg het bonzen van haar eigen hart haar schrik aan en sloop ze verward weer weg.

Van achter de deur had zij het gelijkmatige dreunen van Bob's voetstappen gehoord; dien rhythmischen tred, dien ze zoo vreesde — heen en weer, heen en weer. Het geluid riep voorstellingen op, die haar kwelden — visioenen van dezen zelfden jongen man in een gevangenis-uniform, rusteloos op en neer loopend tusschen de enge, getraliede muren van een cel — op en neer. Zij stelde zich hem voor, omgeven door honderden andere gevangenen, een cel deelend met vier van hen; en iedere blik op zijn vervallen gezicht, zijn diepliggende oogen, zijn vale wangen, riep een schrikbeeld bij haar op van iets dat hij moest hebben ondervonden.

Lois was meer met hem begaan dan zij zelf wist. Zij was zichzelf niet bewust van wat Bruce Richardson reeds doorzien had — dat haar mede-

lijden met dezen man de grenzen van het algemeene en onpersoonlijke had overschreden. Lois zou zelf verbijsterd zijn geweest bij de ontdekking, dat hij haar sluimerend moederlijk instinct had gewekt, en dat deze gevoelens zich hadden gekristalliseerd tot iets diepers en sterkers.

Er was veel, dat Lois niet wist omtrent Bob Terry en van den anderen kant was er veel, dat zij maar al te goed wist. Zij wist bijvoorbeeld, dat het hem niet ontging, dat zij, die zijn gezelschap zochten, zulks deden, omdat ze nieuwsgierig waren; ze wist, dat er geen zakenman in de stad was, die Bob zou vertrouwen. De verbitterde blik van den misdadiger schoot nu en dan plotseling uit zijn sombere oogen en bij tijden was hij schuw en schichtig als een schuldige. Maar in gezelschapskringen was men uiterlijk minzaam tegen hem, omdat hij

met de zijge stem en de uiterst-hoffelijke gedragingen, die de stad, het district en een goed deel van den Staat beheerschte.

En met Kathleen Shannon.

Lois kende Kathleen niet en kon zelf niet begrijpen, waarom zij dit meisje verafschuwde. Het drong niet tot haar door, dat zij jaloersch was. Ze dacht eenvoudig, dat ze zich bezorgd maakte voor Bob, omdat de zachtzinnige Bruce Richardson — die nooit kwaad van iemand sprak — zich minder sympathiek over haar had uitgelaten en geen hoogen dunk scheen te hebben van iemand, die in zoo nauwe betrekking stond tot John Carmody. De menschen fluisterden bovendien van de ongelukkige liefde, die de onkwetsbare Carmody voor dit opvallend-mooie meisje koesterde, en den ernstigen wensch van den rijken en schier almachtigen advo-

caat, dit eenvoudig volkskind tot zijn vrouw te verheffen — en tenslotte van haar — natuurlijk gehuichelde — hardnekkige onverschilligheid voor zijn persoon. Berekening, anders niet, dacht Lois. Een avonturierster, ééne van het bekende intriganten-type — natuurlijk meende ze met terughouding en coquetterie haar doel des te zekerder te bereiken. Of misschien zag ze eerst nog uit naar mogelijke andere kansen, die haar nog meer voordeel zouden brengen.

Maar dit alles scheen erop te wijzen, dat Kathleen Shannon geen geschik te vrouw was voor een jongen man, om vertrouwelijk mee om te gaan — zeker niet voor iemand, die innerlijk zoo ontrederd en onevenwichtig was. Lois stelde zich het meisje voor: opzichtig, luidruchtig, onverschillig voor morele en maatschappelijke tradities, intelligent op het gesle-

pene af, de nicht van een veroordeelden misdadiger, en sprekend in hetzelfde afschuwelijke boeventaaltje, dat Bob Terry in de gevangenis had geleerd. Het was Kathleen, die Lois voor den geest stond als het werkelijk gevaar, waartegen zij Bob had te beschermen; en omdat zij aan niets anders kon denken dan aan die andere vrouw, was 't heel natuurlijk dat zij het gevaar, dat John Carmody opleverde, verkleinde en bijna over 't hoofd zag.

De deur van Bob's kamer ging open en hij kwam in de hall. Toen zij hem zag, scheen Lois' moed terug te keeren en ze kwam met een paar vlugge stappen naar hem toe.

„Bob," vroeg ze, „zou je vanavond niet thuis willen blijven? Ik wilde graag eens wat met je praten."

Hij keek haar aan zonder de minste uitdrukking in zijn oogen. „Waarom?"

„Dat kan ik je niet in een paar woorden uitleggen. Maar het is van gewicht. Wil je het doen?"

Bob had nog niet geleerd, te weigeren, maar hij stelde één vraag: „Alleen?"

„Ja — alleen. Oh! Bob — zul je Papa dan nooit zijn vergissing vergeven?"

En Bob Terry keek haar nu aan met een uitdrukking in zijn oogen, die haar deed rillen. Ze waren zoo hard als gaat en zijn stem was als het schuren van een vijl op staal. Wat hij zei, was: „Neen!" Kort en koud. Zij sidderde — toen begon ze weer op vriendelijken toon te spreken.

„Je blijft dus thuis?"

„Ja juffrouw." Hij bloosde zelf bij dat „juffrouw". „Ik zal dan even opbellen —"

Ze kon er niets aan doen, dat ze zijn telefoongesprek hoorde. Hij sprak met Alfred Gregory — den senator Al Gregory. Lois kende hem: hij was met Carmody geassocieerd.

(Wordt voortgezet)

Keizersgracht en Raadhuis te Edam.

het nieuwtje van het oogenblik was: de man die drie jaren lang in de gevangenis had gezeten voor een misdrijf, dat hij niet had begaan.

Er waren er, die naar Borden's huis kwamen met de opzettelijke bedoeling, vragen te stellen. Er was één vrouw — een sociale werkster met veel belangstelling voor reclasseering en gevangenis-hervorming — die zich op een goeden middag liet aandienen met het plan, met Bob van gedachten te wisselen over haar theorieën betreffende het gevangenisleven. Hij had uit zijn hoek naar haar zitten staren met zijn donker-omkringde oogen en tenslotte was hij opgestaan en zonder een woord te spreken de kamer uitgelopen. De dame was geweldig beleedigd en gechoqueerd geweest en ging de heele stad rond, aan haar vrienden vertellend, dat Bob Terry een bruto was en nergens anders thuishoorde dan in de gevangenis.

Lois wist, dat het publiek werkelijk geloofde, dat Terry daar thuishoorde. Individueel en „en masse" bood het een soort van opdringerige sympathie, terwijl het geen ander gevoel kende dan botte nieuwsgierigheid. Kranten en geïllustreerde bladen trachtten hem te interviewen, en bij één zoo'n poging herinnerde Bob zich plotseling, dat hij niet langer een onderdanige gevangene was en deelde een bijzonder onbeschaamd reporter mee, dat hij naar den duivel kon loopen. Deze journalist stooft terug naar zijn kantoor en schreef een interview neer, dat zijn hoofdredacteur wijselijk weigerde te drukken.

„Lasterlijk," zei deze, „en verduiveld onvriendelijk."

Toch waren het niet op de eerste plaats zulke dingen, die Lois Borden kwelden, hoe ellendig zij ze ook vond. De gedachte, die haar geen oogenblik rust liet, was, dat Bob toch niet heelemaal zonder contact met het leven was. Hier of daar had hij banden van sympathie en belangstelling aangeknoopt. Met John Carmody natuurlijk, den man

VROUWENLEVEN

NIEUWIGHEIDJES.

Een aardig nieuwigheidje voor dezen zomer zijn de luchtige mantelpakjes van dunne gebloemde stof, waarbij een witte of in elk geval effenkleurige blouse wordt gedragen en waarvan het manteltje mouwloos is. Een echt zomersche, luchtige en fleurige dracht.

Blouses zijn weer echt in de gratie gekomen en dus wordt daar ook weer bijzondere zorg aan besteed. Naast de praktische hemdblouse in allerlei variëteiten zien we ook veel andere modelletjes, versierd met sierlijke kraagjes, strikken en jachts.

Onze eerste afbeelding vertoont een voile blouse, rijk versierd met Bulgaarsch borduurwerk, ontworpen door mevrouw Hayaute Lehmann. De wijde, aangeknijpte mouwen zijn aan de polsen ingerimpeld met smockwerk.

Parasols zullen, nu de algemeene mode meer specifiek vrouwelijk is geworden, ook weer meer worden gedragen. Het model van onze afbeelding is van Wigdoor.

Blauwe zijde met goudkleurige bloemen vormt het materiaal van dit nieuwe snuffje.

Het zomerpakje voor den jonheer. Er zijn vele moedertjes, die het heel wat makkelijker vinden, voor haar kleine meisjes de passende kleeding te vinden dan voor de kleine jongetjes.

Hier is nu 'n keurig pakje, waarmee Broer op mooie zomerdagen kan uit wandelen gaan en dat ook zeer geschikt is voor de een of andere feestelijke gelegenheid.

Het blousje van witte waschzijde met 'n valencienne-kantje versierd en met 'n strik in de donkere kleur van 't opgeknoopte broekje is iets apart, terwijl 'n katoenen blouse zonder kantgarneering meer geschikt is voor alledag.

'n Zuidwester compleet 't costuum van den kleinen baas. P.D.

DE JURKEN VAN VERLEDEN JAAR

Op allerlei manieren kunnen onze jurken van een vorig jaar veranderd en gemoderniseerd worden.

Het te korte japonnetje kan onder de armen worden afgeknipt, waarna men het laat zakken tot 't de vereischte lengte heeft. De jurk moet dan een nieuw bovenstuk hebben, dat in afstekende kleur kan worden genomen, ofwel effen bij een gebloemde jurk en omgekeerd. Een smal ceintuurtje kan dan 't middel omsluiten, ofwel het heupstuk wordt strak

gespannen en de rok daaronder zoo ruim mogelijk gelaten.

Bij een japon met mantel kan op ongeveer dezelfde manier worden gewerkt. Dan kan men echter beter de jurk veranderen in een rok om bij blouses te dragen. De mouwen kunnen dienen om den rok door ingezette plooiën of godets te verwijderen.

Van een gladde, wat te korte japon kan men ook iets heel elegants maken, als men er een rond geknipten rok overheen legt. Dien rok zet men aan een breede ceintuur, welke van voren bijeengenomen en over elkander gelegd wordt. De overrok neemt men van achteren een flink stuk langer dan de jurk en laat hem naar voren toe oplopen. De voorbaan van de jurk blijft gedeeltelijk onbedekt. De japon ziet er dan weer heel modieus uit.

Nog een andere manier,

Zomer in 't land en nieuwe parasols op komst! Model van blauwe zijde met goudkleurige bloemen.

heupen wordt aangebracht. Met de mouwen en het uitvallende voorstuk kan de rok opzij en van achteren verwijld worden. De nieuwe mouwen worden gearneerd met de oude stof, terwijl een smal gestrikt ceintuurtje en een strik op den linker schouder weer van de garneeringsstof genaaid worden.

THÉRÈSE.

HEL LASTIGE BIESJE!

Het afwerken van de rond geknipte rokken is iets, dat velen een der grootste moeilijkheden vinden bij het zelf-maken der japonnen. Toch kan dit keurig netjes en zonder zwarigheid geschieden en wel op de volgende wijze:

Men rijgt den zoom van den rok, op de vereischte lengte, naar den rechter kant om, waarbij men erop let, met den rijgdraad een halven centimeter van den kant te blijven en stikt vervolgens precies langs dien rijgdraad. Dan knipt men den zoom rondom mooi gelijk af, zoodat er twee centimeter overblijven. De veiligste manier hierbij is, een kartonnetje te knippen van twee centimeter breed, waarin, ter hoogte van een halven centimeter, een inkeping is geknipt en dit, zoowel bij het rijgen als bij het afknippen, telkens als maat te gebruiken.

Is de zoom keurig gelijk afgeknipt, dan vouwt men hem om en zoomt het biesje aan den linkerkant, zonder door te steken, precies op het stiksel van 't opnaaisel.

Men verkrijgt op deze manier, op gemakkelijke wijze, een keurig smal biesje, dat dan alleen maar behoeft te worden gestreken om geheel „af” te wezen.

C. T.

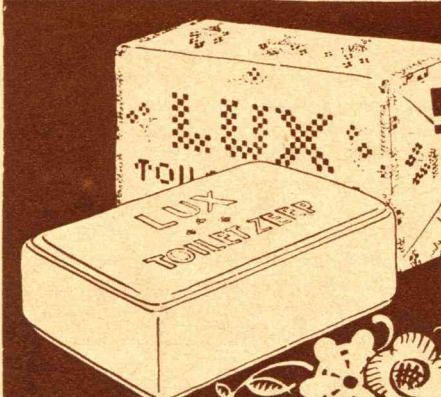
Voile blouse, rijk versierd met Bulgaarsch borduurwerk.

Een sierlijk pakje voor kleinen broer. Blouse van witte waschzijde en donkerblauw opgeknoopt broekje. Witte Zuidwester.

waarbij de jurk echter alleen wijder wordt gemaakt en niet langer — geschikt dus als er 'n zoom kan worden uitgelaten — is de volgende:

Men neemt een garneeringsstof voor de mouwen en voor een rond geknipte voorbaan, welke onder de

LUX TOILET ZEEP

VOOR EEN FRAAIE HUID.
ZACHT - WELRIEKEND - WIT.

25 CTS. PER TABLET

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ. VLAARDINGEN

LT28-038

Op het terrein van „Zeeburgia” had Zaterdagmiddag een honkbalwedstrijd plaats tusschen gemeenteambtenaren en „Togop”. Onze fotograaf kiekte er de beide negentallen.

SPORT VAN DE WEEK

Het Paaschfeest heeft den Amsterdamschen voetbalenthousiasten niets dan geluk gebracht. Ajax en Blauw Wit sloegen elk één van de geduchtste concurrenten voor den Nederlandschen kampioens­titel. Het is meer dan de grootst optimist had durven verwachten.

De vraag, wie dit jaar het Nederlandsche kampioenschap in de wacht zal sleepen, is hierdoor ineens weer een probleem geworden. Ajax heeft een prachtkans, Velocitas nog een goede en Blauw Wit dient zelfs niet uit het oog verloren. De teekenen wijzen er op dat de tweede helft van onze vrij uitgebreide kampioens­competitie uitermate belangwekkend belooft te worden.

Wij weten niet, welke prestatie wij hooger moeten aanslaan, die van Blauw Wit of van Ajax. De zebra's zorgden voor een minstens even groote verrassing door het gevreesde Willem II in het Stadion een punt te ontnemen. De mogelijkheid, dat het door de Tilburgsche club ingediende protest naderhand verandering in den uitslag zal brengen,

Blauw-Wit klopt Willem II met 2-1. Kiekje bij een onderbroken aanval der Zebra's.

Een goede wedstrijd van Blauw-Wit tegen Willem II in het Stadion. Spelmoment voor het door v. d. Aa verdedigde Tilburgsche doel.

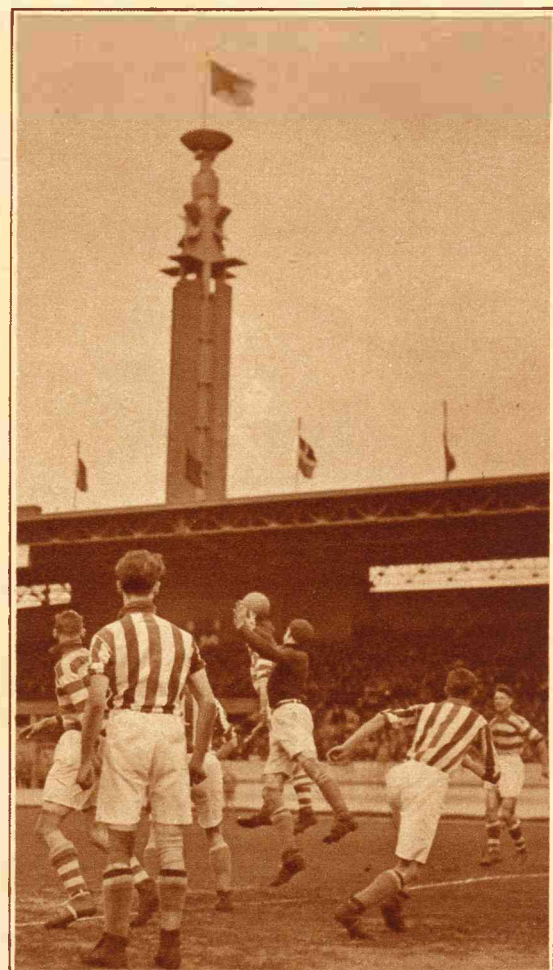
achten wij maar zeer gering. Dit protest gaat n.l. tegen het tweede doelpunt der zebra's, dat volgens de Willem II'ers geen goal is geweest, omdat de bal de doellijn niet passeerde. Weinigen rond de lijnen hebben gezien, dat het leder over de doellijn ging, doch prof. Snapper was zoo pertinent in zijn verklaring, dat Blauw Wit zich o.i. niet ongerust behoeft te maken. Is het intusschen voor de Willem II'ers niet prettig om op deze wijze te verliezen, voor de zebra's wordt de vreugde der overwinning door zoo'n feit wel ietwat getemperd, hoewel wij hieraan direct moeten toevoegen, dat Blauw Wit de overwinning volkomen verdiende en wij kunnen wel voorspellen, dat bij een herhaling van Maandag, de tegenstanders, die nog in 't stadion moeten komen, een zware pil te slikken krijgen.

De sterk gewijzigde Ajaxploeg „deed” het in Deventer uitstekend. De rood-witten gaan thans aan het hoofd van de Nederlandsche kampioens­competitie, hetgeen vanzelf wil zeggen dat er ook een behoorlijke kans op den titel is. Ajax heeft een bijzonder zwaar stukje van het programma achter den rug, zwaarder b.v. dan de Deventer club het tot op heden te verwerken kreeg. Wat er verder ook gebeure, de belangrijkeheid van de wedstrijden om het kampioenschap van Nederland is door de fraaie resultaten der Amsterdamsche clubs op Maandag j.l. niet weinig toegenomen en wij zien met zeer veel belangstelling het verdere verloop hiervan tegemoet.

Nu de hoofdstad zoo heel sterk vertegenwoordigd is in de promotiekampen derde klasse willen wij hieraan nog enkele regels wijden.

Spartaan won Maandag aan den overkant van het Y van Volewijckers, waardoor de kansen van de roodbroeken om zich in de tweede klasse te handhaven bijzonder gunstig staan. Volewijckers zal het nog een jaartje in de derde klasse moeten probeeren.

T.O.G. won van het Amersfoortsche H.V.C. Door dit resultaat zijn de Amersfoorters zoo goed als verloren, terwijl T.O.G. met het Utrechtsche Holland zal moeten uitmaken, wie het plaatsje van H.V.C. straks mag bezetten. Natuurlijk is er nog een kans, dat de oude Amersfoortsche club zich herstelt, doch wij achten die mogelijkheid uiterst miniem. T.O.G., dat reeds jaren achtereen in de derde klasse de aandacht op zich heeft gevestigd, zal misschien de zesde Amsterdamsche tweede klasser worden.

Nog een spelmoment tijdens den wedstrijd Blauw-Wit-Willem II. Een hoekschop op het doel der gasten.

De Bollenvelden staan in bloei!

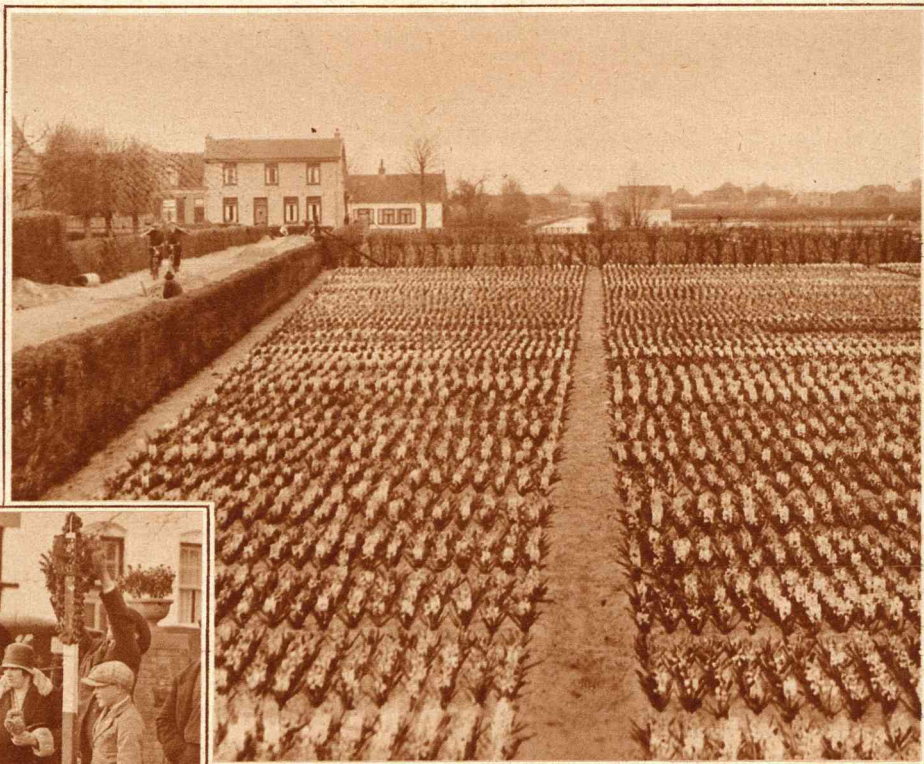
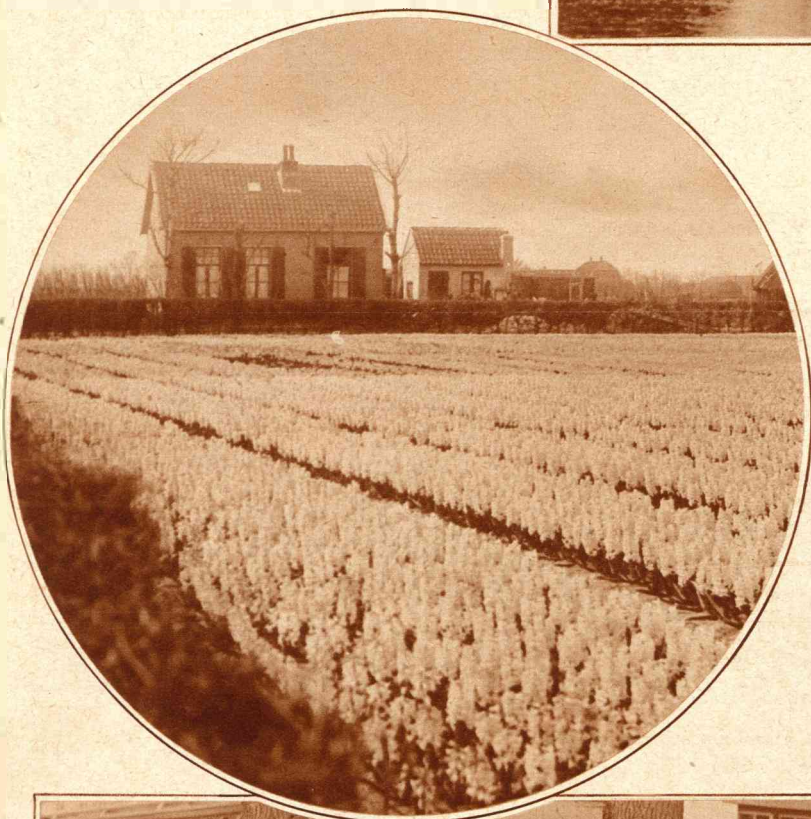
Ofschoon het mooie weer juist te laat kwam om ons het genoegen van een „warme Paasch” te bezorgen, hebben j.l. Zondag en Maandag toch honderden het er op gewaagd eens te gaan kijken „hoe het met de bollen stond.” Automobilisten, waaronder velen uit het buitenland, motorrijders en fietsers hebben de streek tusschen Haarlem en Leiden bezocht, een tochtje, dat menigeen op zijn jaarlijksch Paaschprogram heeft staan.

Een typisch dorps-
kiesje van Hillegom.

Bloeiende vel-
den nabij Zilk.

Want de aanblik der fel-kleurige velden, zich uitstrekkend zoo ver het oog reikt, is telkenmale opnieuw een reis (met of zonder lekke banden) waard. En al is het hoogtepunt nog niet bereikt (de tulpen staan pas schaars in bloei) narcissen en hyacinten waren er in overvloed. Eenige foto's van onze onvolprezen bollenstreek zullen 'n aansporing zijn voor de talmers en besluiteloozen, en 'n herinnering voor degenen onder onze lezers, die het er al op gewaagd hebben.

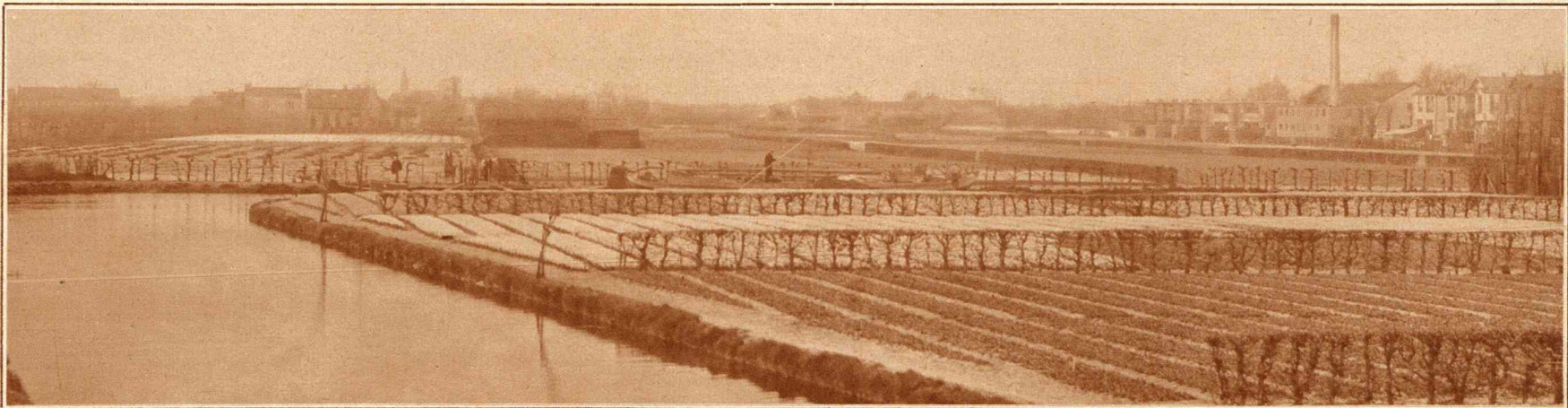

Hyacintenweelde in den
omtrek van Hillegom.

De eerste enthousiasten! De verkoop van losse
bloemen en van de gebruikelijke slingers was leven-
dig. Een aardig kiekje van de drukte te Lisse.

Een vaart, heggen, wat huizen en schuren, de gewone
„omlijsting” van de kilometerbreede bollenvelden.

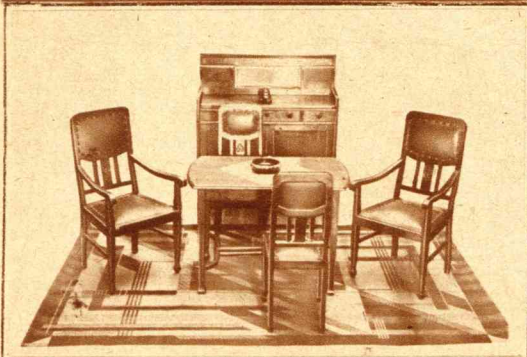

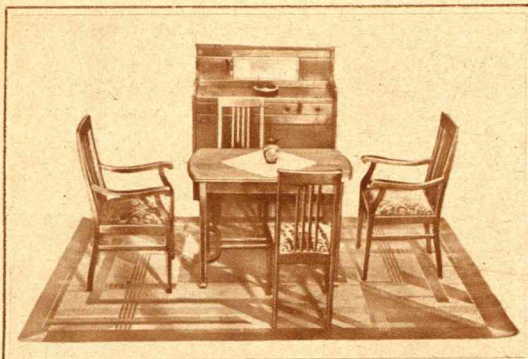
ALPENSCHOONHEID

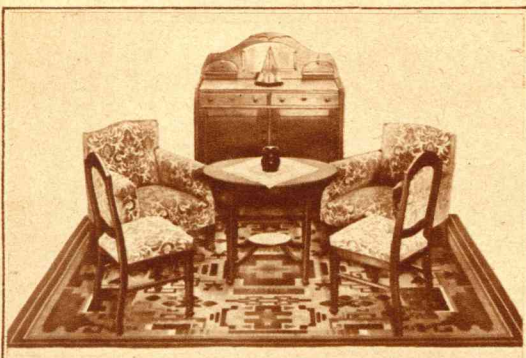
VOOR ENKELE GULDENS

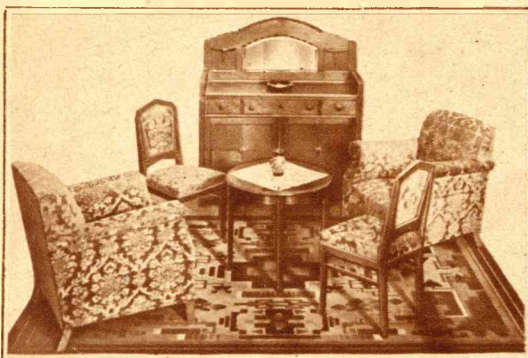
2 fauteuils, 4 stoelen met kunstleder, 1 dressoir, 1 tafel.
Degelijke huiskamer, compleet f 115.-
Conditie p. week f 2.50 of p. mnd. * 10.-

2 fauteuils, 4 stoelen met prima velours, 1 dressoir, 1 tafel. Alles massief eiken.
Zeer mod. huiskamer, compl. f 149.50
Conditie p. week f 2.50 of p. mnd. * 10.-

2 fauteuils, 4 stoelen met prima velours, 1 dressoir, 1 tafel. Alles massief eiken.
Zeer aardige salon, compleet f 195.-
Conditie p. week f 3.50 of p. mnd. * 14.-

2 gr. fauteuils, 4 stoelen met prima velours, 1 gr. dressoir, 1 tafel. Alles massief eiken.
Zeer moderne salon, compleet f 275.-
Conditie p. week f 5.- of p. mnd. * 20.-

Massief eiken slaapkamer, zeer voordelig, compleet. . . . . f 175.-
Conditie p. week f 3.- of p. mnd. * 12.-

per week levert WINTER U de prachtigste ameublementen. Voor enkele guldens per week kunt U bij WINTER alles koopen, wat Uw huis gezellig aankleedt. Voor enkele guldens per week levert WINTER U tot dezelfde prijzen als de groote contantzaken. Enkele guldens per week kunnen nimmer een finantieel bezwaar voor U zijn, maar.... met enkele guldens per week doet U wonderen bij WINTER. Het WINTER-systeem maakt groote uitgaven tot kleine en het stelt U in staat het betere en het beste te koopen zonder overbelasting. Maakt dit systeem tot het Uwe. Ziet eens de prijzen van bijgaande kamers, met de daarbij vermelde conditiën. Tot f 50.- niets vooruit en met f 1.- per week. Vraagt gratis toezending onderblanco enveloppe van onzen grooten catalogus met vele foto's. Onze zaken zijn geopend tot 8 uur. Zaterdag 10 uur.

WINTER

AMSTELSTRAAT 24-26-28-30

Zeer voordelig salon-ameublement
2 groote waaierfauteuils, 4 stoelen, massief eiken, bekleed met prima velours f 167.50
Compleet met massief eiken buffet en tafel . . . . . f 270.-
Conditie p. week f 4.- of p. mnd. * 16.-

Prachtig salon-ameublement
2 groote clubfauteuils, 4 stoelen met prima velours. . . . . f 179.50
Compleet met dressoir en tafel. . . f 260.-
Prima afwerking
Conditie p. week f 4.- of p. mnd. * 16.-

Compleet salon-ameublement
2 fauteuils, 4 stoelen, dressoir en tafel, massief eiken . . . . . f 217.50
Bekleding prima velours, de afwerking van het geheel is onberispelijk
Conditie p. week f 3.50 of p. mnd. f 14.-

Rijke Queen Anne salon
2 groote waaierfauteuils, 4 stoelen, met een schitterende velours, groot Q. A. dressoir en tafel. Alles prima afwerking.
Compleet . . . . . f 365.-
Conditie p. week f 5.- of p. mnd. * 20.-

Salongarnituur
Groot model fauteuils. Chesterfield en Bergère. 4 massief eiken stoelen met velours. Alles Queen Anne-model. Groot Q. A. dressoir en bijpassende tafel.
Prijs compleet . . . . . f 336.-
Conditie p. week f 4.50 of p. mnd. * 18.-

STAAL

SPREEK MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!